

**2. setkání rodáků obcí Řeneč
a Plevňova**

5. července 2010

Pozdrav z Řeneč!

*Vzpomínce se nikdo neubrání,
není před ní žádné skryše,
vzpomínkou dojdeme ku poznání,
jak život běžel v pokoře či v pýše.*

ze sbírky básní
Hany Moravcové

Východně od Přeštic, mezi zalesněným vrchem Střížovem a lesem Sukořínem, leží naše rodná vesnička Řenče, vroubená potokem, poli a lukami. Mnoho se změnilo a ještě více nového přibylo. Proto si připomeňme na dnešním 2. setkání rodáků památky, život a práci obyvatel naší rodné obce. Život každého z nás je jeden neopakovatelný příběh, jehož děj si každý píše sám. Dnes přišla vzácná chvíle, kdy se můžeme všichni na okamžik zastavit, zapomenout na všední starosti a pobavit se s přáteli z mládí.

1. Historie Řeneč

První zpráva o vsi pochází z roku 1379 z berního rejstříku Plzeňského kraje, kdy Řenče drželi Blahoslav, Havel a Litold. V roce 1412 se vyskytuje pouze Zdeněk ze Řeneč. Zda byl synem některého z předchozích majitelů, nelze zjistit. Tento Zdeněk se stal zakladatelem rytířského rodu Řenečských z Řeneč. Měl čtyři syny, z nichž Petr a Zachař odešli z Plzeňska.

Suda a Lvík se před rokem 1444 oddělili a založili každý jednu větev rytířů Řenečských. Lvík získal Dolní Lukavici a jeho potomci se psali Lukavští z Řeneč. V rodě Sudově, kterému patřily Řenče, bylo v oblibě jméno Suda, a proto se tato větev nazývala Sudové Řenečští z Řeneč. Ke statku vedle tvrze a poplužního dvora patřily okolní vsi: Plevňov, Osek, Knihy, část Libákovíc, pustých Hájů a Lhota. Ta se nacházela severně od Kožichu k lesu Sukořínu. Berní rula udává v Řenečích tehdy 3 sedláky a 9 tzv. zahradníků (byl to zemědělec hospodařící na malém pozemku), kteří pro velkou chudobu nemohli platit daně. V polovině 18. století zde udává tereziánský katastr 15 hospodářů a kováře. Tehdy byl přestavěn hospodářský dvůr a z tvrze udělána sýpka. Řenče patřily k lukavskému panství, které od roku 1794 vlastnil rod Schönbornů, a ves měla poplužní dvůr, pohodnici, ovčárnu, 6 selských gruntů, 8 čtvrtlánků a 16 chalup. V roce 1900 zde bylo 54 čísel popisných, fara, škola, poplužní dvůr, ovčín, myslivna, hájovna „Hadovka“ a rasovna.

2. Památky

Tvrz

První zpráva o tvrzi vznikla před rokem 1520, kdy Petr Suda prodal Řenče, dvůr a ves, vsi Plevňov, Osek, Kníje (Knihy), část Libákovice, Lhotku a pustou ves Háje hejtmanu Plzeňského kraje Janu Markvartovi z Hrádku. Jeho syn Humprecht přikoupil v r. 1545 ještě vsi Snopoušovy a Krašovice. Humprechtův syn Jiří žil však rozmařile, a musel proto statek po částech prodat svému švagrovi Kryštofu Loubskému z Lub, který na zdejší tvrzi bydlel již v roce 1571. V té době byla asi stará tvrz přestavěna v renesančním slohu.

Tvrz byla obklopena příkopem a na severní straně chráněna rybníkem napájeným z blízkého potoka. Náznaky příkopů již nejsou postřehnutelné, neboť při terénních úpravách byly odstraněny. Tvrz měla na východní straně věžovité stavení, v němž byl vjezd přístupný po padacím mostě. Malé nádvoří je na jižní a západní straně uzavřeno dvěma křídly palácovitého stavení.

Severní stranu, jež přiléhala k rybníku, chránila vysoká hradba. V přízemí byly klenuté místnosti, v prvním poschodí povalové stropy a každá stěna byla prolomena třemi velkými okny, dnes zazděnými. Byla to celkem prostá stavba, bez jakékoliv architektonické výzdoby.

Syn Kryštofa Loubského z Lub Jáchym Ladislav připojil řenečský statek k Dolní Lukavici, ale roku 1623 jej zase oddělil pro svého syna Adama Jaroslava. Ten prodal ihned statek Janu Filipu Kracovi. Krac ze Šarfenšteina byl původně kanovníkem ve Wurmsu, ale jeho neklidná povaha jej táhla jinam. Stal se vojákem, bojoval na císařské straně na Bílé hoře. Za pobělohorských konfiskací koupil řadu statků a roku 1623 i Řenče. Začal tajně vyjednávat se Švédy, z obavy před vyzrazením uprchl k nepříteli, ale byl však zajat. Podařilo se mu uprchnout, ale vzápětí byl znovu chycen, odsouzen a roku 1635 popraven.

Statky mu byly ihned po zradě zkonfiskovány, získal je Valdštejn a postoupil Šimonovi Thunovi. Po Valdštejnově pádu je převzala královská komora, která Řenče vrátila původnímu majiteli Adamovi Loubskému na úhradu jeho pohledávek u ostatních věřitelů. Mezitím však vyšlo najevo, že jeho otec Jáchym Ladislav Loubský se v souvislosti s konfiskacemi dopustil podvodu. Protože nový majitel panství Kryštof Loubský nemohl pokutu zaplatit, byly statky Řenče zabaveny a císařem Leopoldem darovány Františku hraběti z Harrachu, který sloučil statek s Dolní Lukavicí. Roku 1794 koupil panství Hugo Damian ze Schönbornů. Řenečský statek koupil pro správce a panskou čeleď, nechal vystavět ve dvoře „zámek“

a z tvrze udělal sýpku na obilí. Od té doby se užíval „parkán“ pouze jako sýpka. Po Damiánovi panství převzal roku 1817 Bedřich Karel hrabě ze Schönbornů. Zvětšil je přikoupením Lužan. Jeho syn Ervín zdědil panství roku 1848, hospodařil dobře, byl velký lidumil a muž dobročinný. Po smrti zanechal panství svému nejstaršímu synu Karlovi. Později

prevzal panství na 4 roky starší syn Jan, který sídlil v Příchovicích na zámku. Po jeho smrti zdědil panství nejstarší syn Karel, který v roce 1909 řenečský dvůr pronajal Josefu Čejkovi a jeho manželce Anně, rozené Hachové z Nezavětic. Roku 1918 se jejich syn Josef Čejka oženil s Marií, roz. Hartmanovou z Prahy, a statek roku 1924 od Karla Schönborna koupili. Rod Schönbornů na svém panství působil do roku 1945. Od té doby došlo v našem kraji k rozvoji zemědělství a začala se zřizovat jednotná zemědělská družstva. Objekt byl roku 1989 opuštěn a nyní je ve vlastnictví soukromé osoby, kterou byl odkoupen za 1 Kč.

Historie řenečského kostela

První myšlenku o vystavění řenečského kostela vyjádřil pan Václav Špelina z čp. 23 na slavné pouti přeštické roku 1849. Zde se sešel s plevňovským občanem Pavlem Kripnerem a řenečským Václavem Janotou z čp. 38. Stěžovali si tu, že mají daleko do kostela, jak by bylo dobře, kdyby si mohli vystavět kostel doma. V této krásné myšlence jim pomohla také trochu náhoda. Sejdou se o poutích venkovští lidé a vyprávějí se rozmanité zprávy z domova a okolí. Dověděli se, že v Nepomuku bude svaté biřmování a že tam bude přítomen budějovický biskup. Tito občané se vydali v den biřmování do Nepomuka, a tam jim biskup myšlenku velice pochválil a dobře poradil. Třetího dne bylo svaté biřmování ve Vřeskovicích. Tam se vydali za p. biskupem tito občané: starosta obce Josef Tolar ze Řeneč čp. 2, Václav Špelina z čp. 23, a představený obce Knihy Petr Pouba z čp. 8. Dobře pochodili a s velkou radostí se vraceli domů.

V roce 1864 byla zvolena stavební komise. Tvořili ji tito členové: starosta obce Josef Tolar z čp. 2, Jan Janota z čp. 30, Václav Špelina z čp. 23, z Vodokrt p. Turek, z Oseka Josef Kovařík, z Knihy Petr Pouba a z Plevňova Karel Kripner. Ti měli vyhledat příhodné místo. Našli je na obecních drahách proti škole, tam měl být také původně hřbitov. Pro rozmanité námítky bylo vyhledáno místo jiné, a to v panské zahradě u silnice před parkánem. Lukavský hrabě jim toto místo za jiný pozemek postoupil L.P. 1867. Komise se vypravila do Prahy, aby získala povolení ke stavbě. Páni v Praze to přislíbili a dne 20. června také potvrdili.

V březnu roku 1869 vyměřil základy kostela přeštický stavitel František Kovařík a zednický polír J. Beneš z Příchovic. Již 30. března se základy začaly kopat. 29. května toho roku položili základní kámen a 30. června 1870 zvedali krov. Práce trvala tři dny a hned byl kostel pokryt taškami. Na kostelní věž byl 28. října umístěn kříž a do bání uloženy staré spisy týkající se místních událostí.

Když byla věž úplně pokryta, přemístili na kostel zvonek z kapličky (stávala tam, kde je nyní pomník padlých ve válce). Zvon byl zavěšen v kostelní věži a Josef Kasl z čp. 6 začal prvně zvonit.

Od roku 1872 se práce na kostele zastavila pro nedostatek peněz. Členové stavební komise pak chodili po okolních obcích a prosili dobré lidi o peněžitou pomoc na dostavění kostela. Obec prodala obecní pastoušku a obecní kovárnu, aby sehnala další potřebné peníze. Pan profesor ThDr. Petr Špelina z Českých Budějovic, rodák z Oseka čp. 2, daroval na hlavní oltář obraz svatého Cyrila a Metoděje a na levý oltář obraz Panny Marie. Tak byl roku 1878 kostel dostavěn.

Dne 8. listopadu 1878 za veliké slávy byl přivezen dvěma páry koní zvon z vícovského kostelíka. Dne 9. listopadu 1878 se připevnil do věže nového kostela. Při zvedání zvonu pomáhalo s ochotou a nenuceně mnoho „dobrovolných“ mužů. Když usadili zvon, začali na zkoušku prvně zvonit a lid, co byl přítomný, začal plakat, nikoli hořem, ale radostí, že se dočkali toho, že slyší zvon zvonit na řenečském kostele. Dne 10. listopadu kostel vysvětil p. hrabě František Schönborn, t.č. velekněz, za veliké účasti lidu zdaleka široka.

Dne 21. března 1879 se slavila první řenečská pouť (toho času bylo sv. Cyrila a Metoděje v měsíci březnu). Mši svatou sloužil přeštický děkan p. Řičák.

A co dnešní lidé ...?

V roce 1969 a 1970 byla nově pokryta věž kostela a opravena střecha.

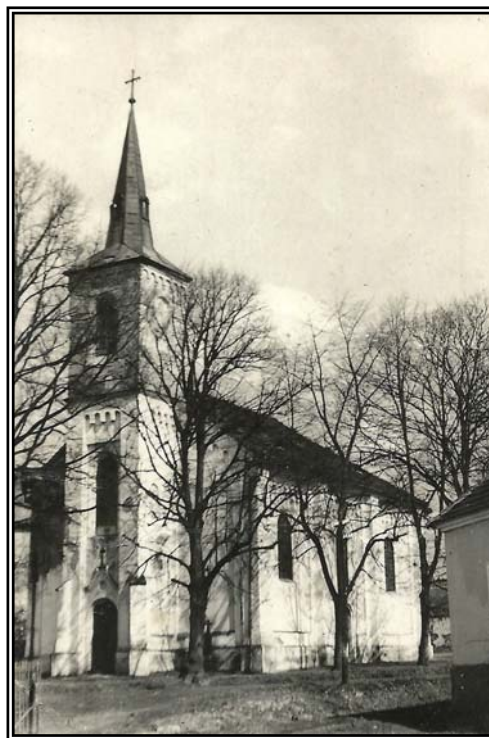
V roce 1975 byl kostel uzavřen pro nebezpečí zřícení. Svépomocí farníků se opravil, staticky zajistil a nakonec byl znovu otevřen.

V roce 1996 byla nově pokryta věž kostela mědí, osazen nový kříž, nová okna, dveře a bylo nově omítnuto venkovní zdivo.

V roce 1997 se provedla výměna střešní krytiny (tašky), byly osazeny nové měděné okapové žlaby a svody.

Z kroniky řenečské:

„Poutní slavnost svatého Cyrila a Metoděje odbyvala se slavnostně a byla tu neděli po 5. červenci. Přišli tehdaž procesím s hudbou Lukavický, Přeštický, Horšický s hudbou, Střížovický s hudbou, Setecký s hudbou, Letinský s hudbou a Chválenický s hudbou. V čase adventním zavedl pan prvofarář Jan Záhorský každodenní roráty, před nimi hrával pan učitel František Luhan na varhany „Ejhle Hospodin přijde“ a o mši svaté nějakou rorátní píseň, každodenně bývalo lidí hodně. Doba adventní byla toho roku pohodlná, bylo trochu zamrznuto, poprašek sněhu jako na adventní dobu dělaný. Když jsem prvně zvonival, tak již bývalo viděti od přespólních vesnic světélka, jak kráčeli již na roráty Osecký, ty svítivali si na cestu mastnou loučí. Připravili si totiž několik kousků mastničky a to rozsvěcovali jednu od druhé. Na roráty chodili staří, ženatí, svobodní i školní děti, bývalo to toho času moc hezký. A o půlnoční? To bývalo obzvláště krásný. Pan učitel Luhan si naštudoval několik zpěváků s hudbou, kteří zpívali koledy a hudba je provázela. Hrávali: Václav Kůs na první housle, Rajchrt Matěj z Plevňova druhé housle, oba hudebníci z vojny. Václav Kokoška, Knihy čís. 11 (Běllák) klarinet neb flétnu dle potřeby, Jan Křehlík z Řeneč čís. 16 křídlovku a Josef Úbl z Řeneč čís.26 basu. Všichni tři byli svobodní. Bývalo to v kostele moc hezký, to když začali zpívat koledy s hudebním doprovodem, tak lidé v kostele ani nedýchali, jak se to každému líbilo.“

Dobročinnost, obětavost, víra a radost doprovázely mnoho věřících v tento slavnostní den. V loňském roce jsme vzpomněli 130 let od první pouťové mše v nově vystavěném řenečském kostele.

Hřbitov

Roku 1899 se začal stavět řenečský hřbitov. Práci a materiál platil patronátní úřad hraběte Karla Schönborna z Dolní Lukavice. Hřbitov stál 900 zlatých, mimo dovážených cihel, písku a vápna, které přiváželi hospodáři ze Řeneč a přilehlých obcí Plevňova, Vodokrt a Oseka. Umrlčí komoru (márnici) stavěl Jan Pašek z čp. 31 ze Řeneč, toho času starosta obce, za 600 zlatých. Předtím se lidé z těchto obcí pohřbívali na vícovském hřbitově. Poslední pohřeb ve Vícově vykonal Josef Kasl z čp. 6, bývalý kostelník, a první byl pohřben na řenečském hřbitově.

Křížky

Svatá Anna – nachází se v lese na rozcestí čtyř cest do Řeneč, Únětic, Libákovic a Střížovic. Je zde umístěn obrázek svaté Anny. Stala se ochránkyní matek a manželství, byla uctívána hlavně v lidových vrstvách. Chodili se k ní modlit křesťané za déšť a proti bouři.

Píseň: *„Ty, řenečská svatá Anno, všech milenců ochrano,
komu srdce nejvíc bolí, u tebe se zahojí.
Řenečská patronko, byla jsi malinká ,
nelze na tý pouti,
co srdce rmoutí, na tebe zapomněti.“*

Pro školní děti složil Bohumil Dudek – řídící učitel

Dřevěný kříž – stával „Na vrších.“ Podle pověsti byl tento kříž postaven na místě, kde spadl z koně Jáchym Lubský a zabil se. Protože to byl moc zlý pán, měl by tento kříž zde stát na věčné časy (stával asi do 2. svět. války).

Kříž - stával na rozcestí před školou (dříve na místě, kde kdysi byla kaplička).

Dřevěný kříž - nechala postavit v roce 1857 Markéta Tolarová z čp. 27. Stával u potoka naproti čp. 39 , později byl přivezen pískovcový náhrobek rodiny Tolarů z vícovského hřbitova a vyměněn za dřevěný kříž.

Křížek u kostela - věnoval v roce 1902 Jan Janota, rolník ze Řeneč čp. 30.

Socha sv. Jana Nepomuckého - věnoval v roce 1898 Jan Janota, rolník ze Řeneč čp. 30.

Pomník padlým v I. světové válce –byl postaven 11. července 1920 za přispění vojáků, kteří se navrátili z války. Nápis na pomníku:

Padlým vojínům ve světové válce 1914 – 1920

z Řeneč: bratři Jan, Josef a Vojtěch Bouzkové z čp. 38, Rajchert Václav, Hajžman Josef, Rudolf Jan, Liška Jan, Křehlík Jan, Kasl František, Březina Václav, Vacek Josef, Diviš Josef

z Plevňova: Volák Vojtěch

z Vodokrta: Květoň Václav

ze Knih: Pouba Josef, Kuželík Jan

„V dáli, kdes vaše těla tlí, však duch váš mezi námi dli.“

5.5.1990 byla odhalena na pomníku nová deska s vyobrazením T.G. Masaryka a v roce 2004 osazeny 4 ozdobné kovové sloupky s řetězy.

3. Rozvoj obce

Vývoj počtu obyvatel

Rok	Počet obyvatel	Počet domů
1869	307	49
1880	300	51
1900	298	54
1921	318	63
1970	249	71
2000	305	109
2009	300	114

Obchody

V Řenčích bývalo několik krámků. Na návsi čp. 20 stával obchod se smíšeným zbožím pana Rafaela Vaisla.

Naproti kostelu v čp. 33 vlastnila od roku 1899 smíšený obchod Anastazie Cábová, v roce 1921 zde měl krám Karel Krásný. Později vlastnil krámk Josef Pašek s manželkou Annou; zde prodávali do roku 1938.

V domku čp. 49 bývala trafika Antonína Fouska.

V roce 1889 obchodník Ludvík Skal odkoupil od Václava Špeliny z čp. 23 pozemek na stavbu nového obchodu. Rodina Skalova zde prodávala do roku 1930, obchod od nich odkoupil pan Šilhavý s manželkou, který zde prodával asi do roku 1965. Od roku 1960 prodejnu provozovalo Západočeské konzumní družstvo a v roce 1970 byla prodejna přemístěna do zrekonstruovaného objektu v čp. 5 (bývalá výměnkárna u Forejtů čp.9).

Hostince

V obci bývaly 3 hospody. „U **Mušketýrů**“ v čp. 25 (pojmenována po Tollaru Adalbertovi, který byl u dvora mušketýrem), později „U Hejlů“ se scházeli besedníci. Do hostince „U **Šenkýřů**“ čp. 26 chodívali hasiči. Od roku 1796 se uvádí hostinský Rolen Kasl. Od roku 1868 převzal hospodu František Úbl s manželkou. V roce 1949 byla hospoda navždy uzavřena.

Nový hostinec byl postaven v roce 1910 Karlem **Kaslem** čp. 58. Zde působili hlavně sokolové. V sále se cvičilo, hrálo divadlo a bývalo veselo při různých bálech. Karel Kasl zřídil i řeznictví s prodejnu. Jeho uzenářské výrobky, hlavně výborná sekaná, byly vyhlášené v celém okolí. Jejich libá vůně se často šířila nevelkým krámkem. Hospodu a řeznictví převzal jeho syn Josef s manželkou, který v živnosti pokračoval. Rodina Kaslova provozovala pohostinství do roku 1987. Nyní hospodu vlastní obecní úřad.

Zemědělství

*Úrodný kraji kol Přeštic v povodí Úhlavy,
staletí živiš lid svůj a jsi bez hany,
úrodnou půdu tvou lid rádlem obrací,
vydanou námahu půda mu zas vrací.*

Bohumil Sýkora: Dějiny JZD a ZD Dolní Lukavice

Odnepaměti se v naší oblasti lidé živilí zemědělstvím. Hospodářství byla rozlišována na selská, chalupnická a zahradnická.

Hospodaření našich předků v dávných dobách

Berní rula z roku 1654 – ves Řenče (ve starých zápisech Rzenecz – Jáchym Ladislav Lubský)

Sedláci:

	polí		osíval		dobytka			
	strychů	na zimu	na jaro	potahů	krav	jalov.	ovce	sviní
Jiřík Janota	30	9	7	3	3	2		2
Ondřej Bažant	30	8	3	1		2		2
Šíma Mach	30	9	3	2	1	1		1

Pustí na stavení: (na opuštěné stavení byl dosazen nový hospodář a osvobozen od poplatků)

Diviš Bartoň	30	6	6					
Jiří Kotek	30	6	3					

Zahradníci:

Martin Šarkl	4					1		1
Jiřík Šarkl	6	1	1	1	1	1		
Václav Bečvář	3		2					
Vít Pašek	3	1	1		2	2		9
Šimon Pekař	3	1	1		1	1		3
Kryštof Stiegla	4		1		2			2
Konrád Bárta	6				1	1		1
Ondřej Bárta	6				1	1		
Adam Radivoda	6				1			

V roce 1953 bylo založeno v naší obci jednotné zemědělské družstvo s výměrou 48 ha a s počtem 5 zakládajících členů. Prvním předsedou byl Jan Strejc a ostatní členové: Eduard Fořt, Karel Úbl, Vojtěch Přibáň a Růžena Pašková. V roce 1954 byl zvolen předsedou Vojtěch Přibáň. Po roce 1960 začalo postupné slučování družstev, v čele stál předseda František Regner. K řenečskému družstvu se přidala družstva z Plevňova, Libákovic a v roce 1974 družstvo z Vodokrt. Celkem 224 družstevníků pracovalo na 1743 ha zemědělské půdy. V roce 1977 se sloučila velká družstva Řenče, Dolní Lukavice a Netunice (celkem 15 vesnic) se 4460 ha zemědělské půdy a s 591 družstevníky. Předsedou byl zvolen František Regner, který tuto funkci vykonával až do roku 1980. Nyní vlastní bývalá zemědělská družstva akciová společnost Lukrena se sídlem v Dolní Lukavici s 49 zaměstnanci, kteří obhospodařují 3377 ha zemědělské půdy.

V současné době v Řenečích hospodaří jako soukromí zemědělci Zdeněk Pašek z čp. 22 a Václav Tolar z čp. 27.

Sady

Višňový sad „Višňovka“ se nacházela po pravé straně od cesty na Vrších, vysadil ji majitel řenečského dvora Josef Čejka.

V roce 1991 založil nad rybníkem Olšanka ovocný sad Miroslav Kasl z čp. 88.

Rybníky

Při silnici vedoucí ze Řeneč do Libákovice se rozkládají bubenečské louky a velký rybník „**Bubenčák**.“ Z toho se kdysi napouštěla voda, která tekla přes obecní dráhy do horní branky a přes zahradu velkostatku do nádrže a hradních příkopů, které chránily zdejší tvrz. V roce 1988 byl rybník znovu obnoven obecním úřadem. V roce 1996 nový majitel rybník zvětšil a zrevitalizoval.

Pověst vypravuje, že tudy kdysi dávno jela v kočáře pyšná hraběnka z Bubenč (hrad Buben) a bystří vraníci lehce klusali cestou. Náhle se něčeho ulekli, splášili se a v okamžiku byli i s kočářem a paní hraběnkou v rybníce. Hluboká voda se za nimi zavřela a obětem už nebylo pomoci. Tragická příhoda způsobila, že se lidé těmto místům dlouho vyhýbali a rybníku přezdili „Bubenčský“ (z rukopisné pozůstalosti řídícího učitele Františka Bastla).

Rybník Olšanka

Nachází se vedle hřbitova po pravé straně od silnice směrem na Plevňov. Rybník založil majitel řenečského dvora Josef Čejka. V současné době je ve vlastnictví soukromé osoby, která o něj a jeho okolí vzorně pečuje.

Rybník „Za naháječkou“

Voda z tohoto rybníka přitéká z Olšanky a odtéká do řenečského potoka směrem k Vodokrtům. I tento nejmenší řenečský rybník založil majitel dvora František Čejka. Dlouhá léta byl rybník zarostlý křovím, hráz poničena, a tak nemohl býti vodou ani napuštěný. Toto místo vůbec nepřipomínalo, že by tu kdysi býval rybník. Nový majitel v roce 1996 rybník odkoupil, znovu obnovil, a tak nyní doplňuje krásný koutek přírody Za naháječkou.

Divoký potok

Pramení nad Libákovícemi a stéká úzkou stružkou přes luka, rybník Bubenčák, pod Hůrkou a dolů přes ves směrem k Vodokrtům. Vlívá se u Dolní Lukavice do řeky Úhlavy. Název Divoký je zřejmě podle divoké vody, která nastane v období prudkých deštů nebo při bouřkách, kdy je velmi rychlý až divoký a během krátké doby se zvedne hladina, že se jeho koryto zcela zaplní. K regulaci potoka došlo v 50. letech, koryto bylo vyloženo žulovými kameny a v dolní části vsi byly zhotoveny můstky k jednotlivým stavením.

Koupaliště – sportovní areál

V září 1972 byla započata výstavba kluziště. Koncem listopadu byly práce ukončeny a 25.12. 1972 kluziště slavnostně otevřeno. Zejména mladí, i ti dříve narození pilně bruslili nejen přes den, ale i večer při pěkném osvětlení – to tam bývalo nejrušněji a nejveseleji. V tomto roce se začalo na přípravách projektu nového koupaliště. V roce 1973 se začalo s bagrováním hlavní nádrže, dětského brouzdaliště, s kopáním studny a výstavbou šaten a klubovny. V roce 1977 po dokončovacích pracích bylo zkolaudováno koupaliště. Koupání bylo velmi hledané a oblíbené jak pro všechny z obce, tak i pro veřejnost z blízkého okolí.

Pro větší sportovní vyžití byly vystaveny i tenisové kurty a hřiště. Nyní nám areál slouží ke sportování i odpočinku.

Skály

Řenečská skála se nachází v lese Sukoříně, dříve se z ní lámal kámen pro stavbu silnic. Knižská skála a Osecká skála se nachází v lese Sukoříně.

Lomy

Panský lom Na vrších

Zde se lámal kámen do základů řenečského kostela.

Hlinišť

Nacházelo se po levé straně silnice do Únětic nad cestou do štěpnice. Těžila se zde malířská žlutá hlinka.

Lom

Nacházel se vlevo pod lesem směrem na Únětice. Zde pracovalo mnoho řenečských mužů, kteří lámali kámen na stavbu silnic.

Pojmenování řenečského katastru polí

Cesta do Plevňova:

vpravo - Ovčiny, U cihelny, Pod Střížovem

vlevo - Hůrka, Na vrších, Ve višňovce, Olšanky, Korejtka, Vejslavky, Stráže, Na škalce

Cesta do Vodokrt:

vpravo - Za dvorem, Štěpnice, Za nivou

vlevo - Za naháječkou, Suchá, Padrát

Cesta do Oseka:

vpravo - Za školou, Chrásty, U Voseka

vlevo - Lačnota

Cesta do Únětic:

vpravo – Paseky, V bobcích

Cesta do Libákovic:

Vpravo: Hůrka, Bubenčák, Strakojc les

4. Významné budovy

Škola

„Z počátku devatenáctého století v tomto úkolí málo lidí bylo, kteří by pro vzdálenost škol trochu číst uměli – jiné umění mlčením opomím – s výjimkou Josefa Tolara z čp. 2, toho roku rychtáře řenečského, který za častý sousedům svým navrhoval, jak by hodné a chvalitebné bylo, kdyby jejich dítky literárnímu umění vyučovány býti mohly. Po mnohém namáhání jeho a radění se sousedy svými, bez dalšího dovolování zde usazeného Jana Šilhánka, řemesla krejčovského, za učitele svých dítek společně si zvolili, čemuž on ač nerad jemu tenkrát nemilý a špatně výnosný ouřad – ale sousedům k dobré vůli – na sebe převzal nebo on toho času řemeslo silně provozoval.“ *Výpis z kroniky - 1832*

V roce 1803 po svatém Martinu se začalo ve vsi vyučovat. Do školy chodilo 20 dětí ze Řeneč, Plevňova a Knih. Škola byla v čp. 7, v domku prvního učitele Jana Šilhánka, později v čp. 20, 25 a také v čp. 47. V roce 1829 se začalo se stavbou řenečské školy. V roce 1831 „byla šťastně ta dávno vinšovaná a očekávaná škola řenečská dostavěná. Dne 22.12. 1831 se nastěhoval pan učitel Jan Šilhánek a 4.1. 1832 školní dítky přešly ze staré školy do nové.“

Dle školských kronik:

1877	- 171 dětí
1878	- 2. třída v kovárně čp. 47
1818	- 199 dětí - 3 třídy
1948	- Národní škola v Řenečích
1960	- ZDŠ 1. – 5. ročník
1968	- 63 dětí
1971	- škola přestěhována do Libákovic (opravy stropů, zavedení vody, splachovací WC, modernizace bytu)
1986	- výstavba kotelny, ústřední topení
2010	- 30 dětí

Řídící učitelé:

1803 – 1832	Jan Nepomuk Šilhánek
1832 – 1846	
1846 – 1856	Josef Navara
1856 – 1859	Josef Auerssperger
1859 – 1871	Josef Levý
1871 – 1875	Václav Kubát
1875 – 1880	Josef Kvasnička
1880 – 1913	Josef Věnceslav Korbel
1913 – 1919	Hynek Bohdanecký
1920 – 1930	Václav Stuchlík
1930 – 1941	František Hlína
1941 – 1942	Bohumil Dudek
1942 – 1943	Emanuel Duchek
1943 – 1945	Josef Klečka, Bohumil Dudek, Karel Nováček
1945 – 1950	Josef Klečka
1950 – 1982	Václav Fiala
1982 – 1988	Jana Pecková
1988 – 1989	Marie Ježková, Eva Kučerová
1989 – 1991	Anna Malátová
1991 – 1992	Vladimíra Čížová
1992 – 1993	Zdeňka Kratochvílová
1993 – 1995	Vladimíra Čížová
1996 – 1996	Jarmila Rotová
1996 – dosud	Jindřiška Červená

Fara – obecní úřad

Dne 7. července 1898 byly položeny základy k farní budově. Na tomto místě byla široká hráz, která sloužila k udržení nádrže na vodu kolem tvrze. Kameny z tarasu se dávaly do štosů a počítalo se s nimi do základů pod farní budovu. Práci na stavbě řídil správce Cůlekr s dvorskými lidmi. Pracovali zde bratři Veselí z Dolců a Martin Šindelář, tesař ze Řeneč čp. 12. Matěj Volf ze Řeneč čp. 19 kopal studnu na vodu. Faru stavěl hraběcí stavitel Fr. Haindl z Přeštic. Byl německé národnosti, stavitelství mnoho nerozuměl, a proto farní budovu postavil obráceně. Hlavní stranu obrátil do panské zahrady a schodiště do obce ke kostelu.

14. března roku 1900 byl jmenován ctihodný kněz Záhorský, zámecký kaplan v Dolní Lukavici, farářem na nové faře v Řenčích. „ Co nadšení a radosti, co vítání. Jak lid ten slavnostně vítal svého prvního pana faráře, zlaté to srdce lidí. Před farou byly postaveny slavnostní brány, vlály prapory v barvách národních. Počasí však bránilo slavnosti velice (napadlo přes půl metru sněhu, naváty závěje 2 metry). Proto se pro faráře došlo do Dolní Lukavice na krásně vypletených vozech a vyzdobených koních. Slavnost doprovázel i urozený Jan hrabě ze Schönbornů se synem Karlem, za nimi v kočárech následovalo duchovenstvo, veškeré úřednictvo ze zámku, jakož i pání učitelé. Farář byl velmi dojat a každému děkoval. Pan vikář Zlík odevzdal panu faráři Záhorskému dva klíče, které nesl na talíři kostelník. Jeden klíč od fary a druhý od kostelních dveří. Po obřadech instalačních a po daném požehnání odebral se průvod na hřbitov, který byl pak vikářem vysvěcen,“ dočítáme se v kronice naší obce.

V současné době na „faře“ sídlí obecní úřad , poštovní úřad a knihovna.

Představitelé obce:

1790	Johan Tollar	čp. 2
1803	Josef Tollar	čp. 2
1838	Josef Tollar ml.	čp. 2
1880	Pavel Tolar	čp. 27
1883	Jan Klášterka	čp. 1
1898	Jan Pašek	čp. 31
1925	Matěj Vágner	čp. 22
1927	Václav Kůs	čp. 21
1930 - 40	Josef Bouzek	čp. 31
1940 - 45	Jan Bokr	čp. 2
1945 - 45	František Hlína	čp. 44
1945 - 54	Jan Strejc	čp. 28
1954 - 57	Josef Pašek	čp. 19
1957 - 60	Martin Forejt	čp. 8
1960 - 64	Václav Hraběta z Libákovic	
1964 - 76	Jan Svoboda z Libákovic, tajemnice Vlasta Cibulková z čp. 36 od roku 1968 do roku 1979	
1976 - 80	Václav Hraběta z Libákovic	
1980 - 81	Josef Hajžman z Vodokrt	
1981 - 85	František Regner	čp. 22
1985 - 90	Josef Forejt	čp. 8, tajemník Josef Kasl z Vodokrt čp. 34
1990 - 06	Miloslav Blažek	čp. 37
2006	Miloslava Loudová z Vodokrt	čp. 64

Zásluhou všech uvedených, a hlavně díky nemalé pomoci a obětavosti místních občanů, jsou naše obce pěkně upravené a my se dnes můžeme pochlubit jejich malebností a krásou.

Obecní knihovna

V roce 1885 byla v hostinci „ U Šenkýřů“ založena Čtenářsko-hospodářská beseda panem J.V. Korbelem, t.č. řídicím učitelem na zdejší škole. Po zrušení Čtenářsko-hospodářské besedy byly knihy převedeny do obecní knihovny. V letech 1950 až 1980 funkci knihovníka zastával řídicí učitel Václav Fiala. V současné době je knihovnicí Iva Baumruková.

Kronikáři

První kronika byla založena v letech 1925 až 1935 - výtečný kronikář Pavel Špelina, Řeňče čp. 23. Zápisy pokračují v letech 1946 až 1969 - kronikář Josef Strejc, Plevňov 2.

Na to navázal v letech 1970 až 1980 kronikář Václav Fiala, řídicí učitel, Řeňče 44.

II. kronika byla psána v letech 1981 až 1999 - kronikářka Hana Gottfriedová, Řeňče 76.

Od roku 2000 je kronikářkou Eva Šimková, Řeňče 35.

5. Zaniklá řemesla

Cihelna

V naší vesničce bývala také cihelna, která patřila k panství Schönbornů. Nacházela se v lesíku u Plevňova, kde se do nedávna říkalo v „Machojc cihelně.“ Z vyprávění se dovídáme, že se zde dělaly cihly pro stavbu „zámku“ ve dvoře a pro výstavbu nových domků v obci a okolí. Hlína se kopala ručně motykou a vyhazovala se na ploché kopce, kde se polévala. Aby se dobře promísila, museli cihláři hlínu šlapat. Z připravené hmoty se ručně dělaly cihly, sušily a navážely se do pece, kde se vypalovaly. U cihelny býval malý domek, ve kterém bydlel cihlář s rodinou.

Posledními majiteli této cihelny byli v roce 1921 manželé Václav a Anna Tolarovi ze Řeňče čp. 27, kteří zde měli najatého cihláře Josefa Lucáka z Přeštic. Nyní už po cihelně není ani památky.

Ovčín

Stával za rybníkem Olšanka, vlevo u cesty na Plevňov. Býval to velký hospodářský objekt pro ustájení ovcí s obydlím čp. 35, který patřil k řeňčskému dvoru. V roce 1869 zde bydlel Josef Brunát s manželkou Kateřinou, mistr ovčácký . V letech 1880 – 1890 se uvádí Václav Bešta s manželkou Kateřinou. V tomto období zde bylo až 310 ovcí. V roce 1900 zde bydlel Jan Dvořák z Chlumčan s manželkou Magdalenou, zřejmě poslední ovčák, vykonávající toto řemeslo na tomto ovčíně . V roce 1910 byl již ovčín opuštěný a později celý velký objekt odstraněn.

Kovárna

Stará kovárna bývala u domku čp. 12. V roce 1800 byl jmenován obecním kovářem Václav Pašek. V roce 1802 převzal kovárnu Vojtěch Krýsman z Letin a jeho syn Tomáš roku 1836 kovárnu od obce koupil. Novou kovárnu začal stavět Tomáš Krýsman roku 1863 naproti přes silnici. Roku 1880 převzal kovárnu Josef Liška, který se přizemil ze Zeleného. Rodina Liškova provozovala místní kovárnu až do roku 1948.

Obecní četník

Dříve narození jistě pamatují obecního četníka. Četnická stanice se nastěhovala do domku čp. 59. Prvním velitelem byl strážmistr Drozden a stanice byla tříčlenná. V domku

četnictvo úřadovalo až do roku 1927. Odtud se přestěhovala četnická stanice do čp. 61 (chudobinec), kde sloužili četníci Dresler, Valter, Mogerstein a Rada.

Kampelička

Byla založena v roce 1907 v hostinci „U Hejlů“ čp. 25. Dne 24. 4. 1932 uběhlo 25 let od založení. V tomto roce byli ve vedení kampeličky tyto občané:

Matěj Vágner ze Řeneč	čp. 22, člen představenstva
Josef Bouzek ze Řeneč	čp. 31, starosta
Václav Česal z Vodokrt	čp. 24, člen představenstva
Jan Forejt ze Řeneč	čp. 9, člen dozorčí rady
Matěj Rajchart ze Řeneč	čp. 20, člen představenstva
Kryštof Brunát z Vodokrt	čp. 4, člen dozorčí rady

Po druhé světové válce kampeličku převzal po Václavu Česalovi Bohuslav Přenosil z čp. 38, který se přistěhoval s manželkou z Vodokrt. Kampeličku provozoval zpočátku v čp. 25 U Hejlů a později ve svém domku . V roce 1968 byla zrušena.

Hájovny

Nejstarší hájovna stávala na Hadovce, vlevo od současné fořtovny čp. 50. Byla postavena v roce 1636 hrabětem Karlem Morzínem ze Seče.

V roce 1910 postavil hrabě Schönborn novou hájovnu u Sukořína z čp. 62. Prvním hajným, který se nastěhoval do nové hájenky, byl Jan Rudolf s rodinou. Dne 31. srpna 1952 hájenka od blesku vyhořela a již nebyla obnovena. Dnes na tomto místě je vzrostlý lesní porost a už by nikdo nevěřil, že tu kdysi stávala hájovna.

Pohodnice

Patřila k řenečskému dvoru již v roce 1794 a vlastnil ji rod Schönbornů. V tomto domku (neboli rasovně) čp. 34 za vsí, směrem na Hadovku, bydlel drnomistr s rodinou, který byl příslušníkem zaniklé živnosti zvané pohodnictví . Toto řemeslo spočívalo v likvidaci uhynulých zvířat. Dle záznamů zde v roce 1869 provozoval živnost Jan Úbl, drnomistr, s manželkou Ludmilou. Posledním drnomistrem v obci byl Antonín Eisenhamer s manželkou Terezií. Pohodnici prodali a od té doby v obci toto řemeslo zaniklo.

6. Vznik spolků

Sbor dobrovolných hasičů

Byl založen 27.2.1898 za velmi obtížných podmínek. Prvním starostou byl J.V. Korběl a velitelem Josef Bouzek z čp. 31. Prvními členy zakládajícího se sboru byli: Jan Bokr, Jan Janota, Josef Bouzek, Vojtěch Hataj, Matěj Vágner, František Úbl, Pavel Špelina, Tomáš Kasl, Matěj Kotas, Jan Netrval, Václav Úbl, Josef Kožíšek, Matěj Forejt, Matěj Šindelář, Jan Pašek, František Diviš, Matěj Volf, František Netrval. Nebylo finančních prostředků na zakoupení stříkačky a ostatního vybavení, proto se prováděly sbírky mezi občany a různé kulturní akce sboru. V roce 1900 byla zakoupena ruční stříkačka (většinou za vypůjčené peníze). Podle tehdejšího zvyku se 21.9. 1902 uskutečnilo svěcení stříkačky, při němž byla kmotrou sama hraběnka Zdeňka ze Schönbornů. Stříkačka byla prozatímne uskladněna ve stodole pana Jana Bokra čp. 2. Teprve v roce 1906 byla svépomocí vystavěna proti škole nová hasičská zbrojnice. Během první světové války byla činnost sboru omezena. Po válce byla

činnost zaměřena na vlastní cvičení sboru a zejména na činnost ochotnickou, divadelní spolek hrál divadlo a pořádal plesy. Řenečtí hasiči mnohokrát zdolávali nežádoucí plameny, aby uchránili příbytky občanů, např. při požáru hájenky u Sukořína v roce 1952 a roce 1979 v čp.25.

Přehled funkcionářů (starosta, jednatel, velitel)

1898	J.V.Korbel, J. Bokr, J. Bouzek	1949	V.Liška, V.Příbáň, F.Mašek
1899	J.V.Korbel, F. Luhan	1950	K.Úbl, V.Liška, F.Mašek
1900	J. Bokr	1952	K.Úbl, V.Cibulka, F.Mašek
1908	F. Luhan, J.Bouzek	1953	K.Úbl, V.Cibulka, F.Pašek
1909	J.Bokr, K.Beran, J.Bouzek	1954	J.Štolcpart, V.Cibulka, V.Pach
1921	J.Bokr, J. Kasl, V.Úbl	1962	K.Úbl, F.Fiala, J.Kůs
1922	J.Bouzek	1964	K.Úbl, J.Kůs, J.Pašek
1925	V. Úbl, V.Liška, V.Tolar	1971	K.Úbl, E.Fořt, S.Šesták
1932	F.Hlína, V. Liška, K. Majer	1976	Z.Fürst, Z.Pašek, J.Gottfried
1939	F.Hlína, P. Pach, J. Trefný	1980	Z.Fürst, Z.Pašek, J.Jindřich
1941	F.Hlína, K.Fořt, K.Úbl	1986	F.Bogol, Z.Pašek, P.Bouše
1945	J.Trefný, P.Šesták, K.Úbl	1990	S.Kokoška, Z.Pašek ml., M.Forejt
1946	V.Liška, P.Šesták, K.Úbl	1994	Z.Fürst, Z.Pašek ml., M.Forejt
1948	V.Liška, J.Bokr, V.Bouzek	2000	Z.Pašek, M. Kubale, M. Forejt

V roce 1973 proběhlo rozloučení se starou hasičskou zbrojnicí a byla slavnostně hasičům předána nová, postavená u objektu zemědělského družstva. V roce 1998 obecní úřad zakoupil speciálně upravené auto AVIA v ceně 270 000 Kč. Naši hasiči se zúčastnili mnoha soutěží v požárním útoku, včetně družstva žen a mladých hasičů.

Tělovýchovná jednota

1. července roku 1920 byla založena Tělocvičná jednota Sokol Řeneč s 12 zakládajícími členy:

Václav Stuchlík - řídící učitel, Václav Česal - rolník z Vodokrt, Josef Bouzek - rolník ze Řeneč, Kryštof Brunát - kovář z Vodokrt, Josef Motlík - rolník z Vodokrt, Matěj Rajchart - rolník z Plevňova, Karel Kasl - hostinský a řezník ze Řeneč, Marie Kaslová - manželka, Josef Čejka - nájemce velkostatku Řeneč, Marie Čejková - manželka, Jaroslav Dvorský - nájemce velkostatku Plevňov, Václav Königsmark - rolník z Vodokrt.

Od roku 1921 se zvýšil celkový počet členů na 31, z toho:

Řeneč 8 členů, Vodokrty 7 členů, Libákovice 6 členů, Plevňov 5 členů, Osek 3 členové, Knihy 1 člen, Háje 1 člen.

V roce 1920 byla zakoupena hrazda a bradla od firmy Bubeníček Praha za 6.969,- Kč. Postupně byla zahájena cvičební činnost a činnost divadelního odboru (divadelní představení: Lucerna, Noc na Karlštejně, Vrah, Grand hotel Nevada; nákup 2 žiněnek, 3 činek, kruhů; nákup opony a budky pro nápravu divadla).

V roce 1930 – 64 členů

Pokračovalo se ve cvičení i hraní divadla:

stavba kůlny na tělocvičné náradí na dvoře K.Kasla (hostinec v Řenčích), zřízení osvětlovací rampy na jevišti, budování cvičiště – hřiště v Řenčích; divadelní představení „Žabičky“, „Pro vlast“, „Pánem na rodné hroudě“, „Král Svatopluk“, „Česká chaloupka“, „K počtu zbraň“.

V roce 1940 – 68 členů

Nákup 30 ks židlí, nákup zesilovače reproduktoru, zakoupení loutkového divadélka, přemalování divadelních dekorací; divadelní představení „Babička“; založen loutkářský odbor (vedoucí Bohuslav Přenosil).

V roce 1950 – 52 členů

Činnost oddílu ledního hokeje (zápasy na rybníku ve Vodokrtech) a oddílu fotbalu; divadelní představení „Paličova dcera“, „Na letním bytě“, „Naši furianti“.

V roce 1960 – 45 členů

Činnost oddílu fotbalu – okresní přebor III. třídy, v roce 1966 činnost TJ Sokol pozastavena – v roce 1965 pro nedostatek hráčů ukončena účast družstva mužů ve III. tř. fotbalu odehráním jarního kola.

V roce 1974 – 55 členů.

Obnovení činnosti pod názvem TJ Stráž míru Řenče. Zahájení činnosti oddílu ledního hokeje, oddílu stolního tenisu. Výstavba hřiště na lední hokej, 2 tenisových kurtů a hřiště na minikopanou ve sportovním areálu v Řenčích.

V roce 1980 – 95 členů

Činnost ledního hokeje: v letech 1980 – 1990 dosáhlo největších úspěchů v mistrovských soutěžích 5 družstev (žáci – přeborník okresu, dorost, družstvo mužů B, družstvo mužů A – nejlepším umístěním - 2. místo v krajském přeboru, v roce 1988 až 1989 účast na mezinárodním turnaji v SRN – 1. místo, účast ve „Výběru Prahy“).

Činnost oddílu tenisu – soutěž neregistrovaných hráčů; činnost oddílu stolního tenisu, činnost oddílu ZRTV – tělovýchovné akademie.

V roce 1990 – 90 členů

31.1.1991 provedena registrace stanov TJ Řenče u Ministerstva vnitra v Praze.

Činnost oddílu ledního hokeje – družstvo mužů A, činnost oddílu tenisu – soutěž neregistrovaných hráčů, činnost oddílu kulečníku – soutěž neregistrovaných hráčů, činnost oddílu šipek – soutěž neregistrovaných hráčů.

V roce 2000 – 82 členů

Činnost oddílu ledního hokeje – družstvo mužů A, činnost oddílu tenisu, oddílu kulečnicku – soutěže neregistrovaných hráčů, oddíl rekreačních sportů – turistika, šipky.

V roce 2010 – 93 členů

Nově zaregistrován oddíl nohejbalu Háje - 9 členů, oddíl tenisu - 22 členů, oddíl kulečnicku 23 členů, oddíl rekreačních sportů 39 - členů – turistický oddíl mládeže.

Svaz žen

Český svaz žen vznikl v 50. letech a u zrodu byly ženy ze Řeneč. Svaz žen se věnoval především kulturním a společenským aktivitám, akcím zaměřeným na vyžití dětí ve volném čase, například dětský karneval, dětské hry, mikulášské nadílky. Ženy chodily pomáhat při úklidu obce, hřbitova a pomáhaly našim zemědělcům při polních pracích. Pěkným příkladem bylo uspořádání dožinek v roce 1974, pro které si ženy oblečené v krojích nacvičily Českou besedu, navštívily všechny rodiny a za doprovodu hudby zazpívaly každému hospodáři píseň, kterou skládala paní Anna Chárová. Pořádaly také kurzy šití, besedy a zájezdy pro děti. V roce 1990 v obci Český svaz žen zanikl.

Ukázka některých písní z dožinek z roku 1974:

V tom šumavské kraji
je jedno Je Ze De,
má hrdý název, „Stráž míru“
a dobře si vede.

Proto jim přejem dnes
ještě hodně zdraví,
ať s námi dlouho vespolek
mnoho dožinek slaví.
Ať nám všem sluníčko
stále teple svítí,
kolektivu družstevníků
spokojené žití.
Z našeho svazu žen
toto Vám přejeme,
ať se zas opět po roce
v radosti sejdem.

Český svaz myslivců

V roce 1950 byla založena myslivecká společnost „Letka Řeneč“ s honitbou na 610,70 ha. Zakladatelé společnosti v počtu 8 členů:

Jaroslav Dvorský,	Plevňov , člen
Emil Špelina,	Plevňov, místopředseda
Václav Liška	Řeneč, člen
Karel Kasl,	Řeneč, člen
Václav Česák,	Řeneč. člen
František Němec,	Řeneč - předseda
Josef Pašek,	Řeneč, člen
Jan Regner,	Knihy, myslivecký hospodář

V roce 1952 se MS Letka rozšířila o členy z Libákovic. Sloučením okolních mysliveckých sdružení obcí Vodokrty a Snopoušovy vzniklo MS „Hajsko“ v roce 1980. V současné době má společnost 38 členů a řídí ji 7 členný výbor s celkovou výměrou honitby 2383 ha.

Myslivost v českých zemích má slavné tradice a je právem řazena k významným kulturním hodnotám národa. Hlavní činností je péče a ochrana zvěře, zlepšení kvality trofejové zvěře a rozumné hospodaření, aby pro další generace zůstaly optimální kmenové stavy. Mimo jiné se myslivci zúčastňují brigád pro obec a a.s. Lukrena Dolní Lukavice. Tradičně každoročně pořádají myslivecký ples.

7. Historie čísel popisných – fotodokumentace některých domků tak, jak vypadaly dříve

Motto:

Může přijít den,
kdy všechno naše zlato
nepostačí k tomu,
abychom vytvořili obraz zmizelých časů.

Čp. 1 „ U Sochorů“

Původní chalupa byla u čp. 32. Dne 25.6.1851 vyhořela a ještě týž rok byla postavena nová Josefem Tichým pod silnicí k Vodokrtům. Z tohoto stavení pocházel Jan Voves, první občan křtěný v roce 1900 v nově postaveném řenečském kostele . S manželkou Kateřinou, roz. Česalovou z Vodokrt čp. 24, vychovali dceru Marii, která se provdala do Únětic čp. 20. Syn Jan se oženil s Ludmilou, roz. Steinbachovou z Puclic. Na vedlejším pozemku postavili nový rodinný domek čp. 70, kam se v roce 1964 s dětmi Janem a Drahomírou přestěhovali. Od roku 1987 zůstal domek neobydlený.

Čp. 2 „ U Malejch“

První zmínka o této zemědělské usedlosti pochází z roku 1788 od majitele Prokopa Malého. Od roku 1790 je ve vlastnictví Johana Tollara, vrchnostenského rychtáře, syna ovčáckého mistra. V roce 1803 převzal rychtu v Řeňčích syn Josef Tollar, za kterého se začalo ve škole vyučovat čtení, psaní a počty. Roku 1848 byl zvolen za starostu jeho syn Josef a za jeho úřadování se začal stavět kostel v Řeňčích. Celé hospodářství převzala vnučka Marie Bystřická, provdaná za Jana Bokra. Roku 1922 převzal chalupu syn Jan Bokr s manželkou Annou, rozenou Valentovou z Újezda. Jejich dcera Anna se provdala do Libákovic čp. 26 a domek roku 1978 prodala. Současná majitelka Marie Kaslová roubený domek zrekonstruovala.

Čp. 5

Číslo popisné převzal dům po obytném stavení „U Hanzlů“, které v roce 1917 vyhořelo (původní domek rodiny Kaslů). V roce 1928 byla Janem Bezděkem z čp. 36, otcem Marie Forejtové z čp. 9, postavena výměnkárna. V roce 1970 domek odkoupila Jednota Plzeň-jih a přestavěla na prodejnu smíšeného zboží (dosud se prodávalo v bývalém krámu u Šilhavých čp. 52). Nyní prodejnu vlastní Západočeské konzumní družstvo v Plzni.

Čp. 6 „U Bouřilů“

Již v roce 1736 se zde uvádí Jakub Bouřil. Roku 1794 byl předán domek dceři Barboře, provdané za Martina Kasla z čp. 26. Roku 1844 domek vyhořel a znovu byl postaven Josefem Kaslem. Ten byl kostelníkem na Vícově, řečníkem a dobrým zpěvákem při procesích na Svatou Horu.

Od roku 1934 zde bydlela rodina Brandtova. Domek zdědila dcera Marie s manželem Václavem Sýkorou. Jejich syn Václav se oženil a odstěhoval. Druhý syn Zdeněk si postavil nový domek v Řenčích čp. 80. Dcera Věra se provdala za Josefa Forejta do čp. 8. V současné době zde bydlí Marie Sýkorová.

Čp. 7 „U Bajčuchů“

V roce 1766 zde bydlel František Šilhánek s manželkou Evou (jak dostal domek jméno po chalupě, nelze najít). Roku 1780 byl domek předán synu Tomášovi a jeho manželce Marii. Tomáš se živil jako „mužský a ženský“ krejčí. Roku 1802 byl předán domek synu Janovi, který přijel jako krejčí z Vídně a přivezl si ženu Reti. Roku 1803 začal vyučovat děti ve své chaloupce číst, psát a počítat až do roku 1809. Přihlásilo se mu více žáků k vyučování, ale doma měl málo místa. Proto mu pronajali sousedé světnici naproti u Šafaříků čp. 20. V roce 1820 začaly chodit děti i z Plevňova a Knih a vyučoval již 70 žáků. V roce 1824 přibily děti z Vodokrt a Oseka. Mzdou za vyučování byly 3 strychy žita, „malé pomůcky“ a 100 bankocetlí ročně. Mimo vyučování mládeže vykonával učitel i službu zvoníka. V roce 1831 se škola v Řenčích dostavěla a on se tam s celou rodinou přestěhoval. Dne 4.1.1832 začal slavnostně vyučovat.

V roce 1928 převzala domek Růžena Štychová, provdaná za Karla Placra ze Dnešic. Jejich dcera Růžena, se provdala do Seče a druhá dcera Jaroslava do Dolců. Domek prodaly manželům Magdě a Františkovi Bogolovým, kteří se přistěhovali v roce 1978 ze Střížova s dcerou Pavlou a Lucií. Ta se provdala do Střížovic. Nyní v domku bydlí Magda Bogolová s dcerou Pavlou.

Čp. 8 „U Matesů“

V roce 1798 rodina v domku vymřela na černé neštovice, a ten zůstal několik let neobydlen. Až roku 1835 domek koupil Jan Šilhánek, učitel, pro syna Václava. Roku 1882 zde bydlel Josef Špelina a ten prodal domek Josefu Regnerovi, rodáku z Chlumu, a jeho manželce Marii, dceři panského šafáře v Řenčích. V roce 1947 koupil František Regner s manželkou Marií domek čp. 22 od Matěje Vágnera, tam se i s dcerou Marií přestěhovali. Domek od nich koupil Martin Forejt s manželkou Annou, kteří se přistěhovali z čp. 13 společně se syny Jaroslavem, Janem a Josefem. Nejmladší syn Josef s manželkou Věrou domek v roce 1969 přestavěli na jednopatrový. Syn Marek se odstěhoval do nového domku čp. 101. V současné době s rodiči bydlí dcera Renata s manželem Václavem Hajžmanem a syny Davidem a Adamem.

Čp. 9 „U Pastejřů“

V tomto domku bývala obecní pastouška a obecní slouhové se zde různě střídali až do roku 1838. V roce 1862 koupil domek Martin Forejt ze Snopoušov s manželkou Josefou. V neděli 16. října 1881 domek vyhořel. Roku 1924 byl dům předán Matěji Forejtovi s manželkou Marií, rozenou Bezděkovou z čp. 36. V roce 1923 byl zbořen a při silnici postaven nový. Manželům se narodily dvě dcery, Milada a Marie. Mladší Milada se později provdala do Kucín a Marie se provdala za Františka Rajchrtu z čp. 34. Dcera Milada s manželem Petrem Boušem v roce 1974 domek přestavěli na jednopatrový. V současné době zde společně bydlí syn Petr s manželkou Andreou a dcerou Petrou a mladší syn Miroslav s manželkou Petrou a dcerou Terezou.

Čp.10 „U Štěrchalů“

V roce 1750 je v domě zapsán Kryštof Šindelář s manželkou Frantinou. Jak vznikl název po chalupě U Štěrchalů, nelze najít. Roku 1915 převzala domek Terezie Příbáňová, provdaná za Václava Kučeru. Domek vyhořel a manželé postavili v roce 1935 nový. Jejich syn Václav se oženil do Krasavec, dcera Anna se provdala za Josefa Štolcparta ze Střížovic, spolu tento domek v roce 1968 přestavěli na jednopatrový. Syn Vlastimil se oženil do Horušan, dcera Hana se provdala za Josefa Gottfrieda a později se přestěhovali i s dcerou Lenkou do nového domku čp. 76. V domě bydlí druhý syn Josef Štolcpart s manželkou Annou, synem Jiřím, dcerou Pavlou Janotovou a jejími dvěma dcerami Kateřinou a Klárou.

Čp. 11 „U Cíberů“

Již v roce 1736 zde bydlel Jan Cíbera. V roce 1868 byl domek prodán Josefu Majerovi a manželce Kateřině, rozené Macháčkové z Horšic. Roku 1920 převzal dům Karel Majer s manželkou Magdalenou, rozenou Kůsovou z čp. 21. Staré stavení vyhořelo a v roce 1931 manželé postavili nový domek. Jejich dcera Marie se provdala do Prahy, Jaroslava do Radkovic. Třetí dcera Růžena se provdala za Františka Maška ze Kbelnice. Manželé měli dva syny, Miroslava a Karla. Mladší Miroslav se oženil do Kyšic a Karel s manželkou Danuší, rozenou Alblovou ze Štíhlova, se společně se synem Karlem a dcerou Danuší přestěhovali do nového domku čp. 75. V roce 2001 převzala domek vnučka Danuše s manželem Petrem Jánským, kteří se přistěhovali z Uherců se synem Petrem. Nyní jej obývají společně s Růženou Maškovou a dětmi Petrem a Rozárkou.

Čp. 12 „U Tesařů“

V tomto domku bývala obecní kovárna a kováři se zde různě střídali. V roce 1800 zde bydlel Václav Pašek s manželkou Marií, rozenou Bouzkovou z čp. 23. Jejich dcera Ludmila se provdala za Vojtěcha Krýsmana z Letin. Syn Tomáš Krýsman odkoupil v roce 1836 obecní kovárnu od obce. V roce 1863 koupil od obce místo naproti přes silnici na stavbu nové kovárny. Tento domek předal dceři Marii, která se provdala za Martina Šindeláře z Plevnova. Roku 1909 převzala dům Růžena Šindelářová, provdaná za Petra Moravce z Vlčí. Později převzal dům syn Petr, který se oženil s Marií, rozenou Vackovou z Krasavec. Jejich dcery Jitka a Iva se provdaly a odstěhovaly. V roce 2004 se Marie Moravcová odstěhovala do Přeštic a domek prodala manželům Ladě a Tomášovi Holečkovým, kteří rodinný domek zrekonstruovali a v současné době jej obývají s dcerou Kristýnou.

Čp. 13

V roce 1736 zde bydlel Matěj Pašek, hajný. Syn Pavel se roku 1800 oženil s Marií, rozenou Šindelářovou z čp. 10. Roku 1901 se Marie Pašková provdala za Jana Janotu z čp. 33 a domek, který stál na kraji cesty do branky pod školou, prodala Anně Forejtové z čp. 9 pro syna Matěje Forejta. Jejich syn Martin s manželkou Annou, roz. Beštovou z Přichovic, koupili roku 1948 od Františka Regnera domek čp. 8 a tam se i se syny Jaroslavem, Janem a Josefem odstěhovali. Domek byl v roce 1950 rozbourán.

Dvojdomek „U Macíků“ čp. 13

Číslo popisné převzal dvojdomek postavený Státním statkem Lužany v objektu řenečského dvora. Posledními nájemci byla rodina Macíková. Ta se v roce 1989 odstěhovala do Přeštic. Od té doby zůstal domek neobydlený a roce 2005 došlo k demolici.

Čp. 14 „U Valentů“

V roce 1736 se uvádí v tomto čísle Josef Kolena. Roku 1848 byl domek předán Martinu Kotasovi z Oplota, který jej dostal jako věno, a oženil se s Marií Divišovou z Libákovic. Domek koupil v roce 1912 František Valenta s manželkou Barborou, rozenou Divišovou z Knih. Domek převzala po rodičích dcera Barbora s manželem Janem Milotou. Jejich dcera Jana se provdala za Jana Kozla z Vodokrt a později se matka s dcerou odstěhovaly do Přeštic. V současné době žije v domku syn Zdeněk Milota.

Čp. 15 „U Drndáků“

První zápis o tomto domku je z roku 1736 a je uveden jeho majitel Josef Hajžman. V roce 1852 byl domek prodán Josefu Drndákovi z Netunic – Mrtole. Od majitele koupil domek v roce 1870 Tomáš Diviš z Libákovic. V roce 1873 předal domek svému synovci Antonínu Divišovi a jeho manželce Marii, rozené Bradové z Horšic. Pracoval jako obecní pastýř obce řenečské a pásal krávy a ovce na obecních drahách. Domek po rodičích převzala dcera Marie, provdaná za Josefa Tolara

z Libákovic. Nejstarší syn Josef se oženil a odstěhoval do Plzně, dcera Alena se provdala do Losiné, kam se v roce 2009 přestěhovala i její matka Marie Tolarová., Syn Jiří se oženil s Jaroslavou, roz. Červenou z Únětic, a postavili si nový domek čp. 103, kam se rodiče se synem Jiřím odstěhovali. Nejmladší syn Milan žije v domku s přítelkyní Lenkou Rančovovou a dcerou Marií.

Čp. 16 „U Kopytářů“

V roce 1736 žil v domku Tomáš Křestík a ten předal domek synu Františkovi a jeho manželce Anně. Od roku 1846 se uvádí majitelka Kateřina Křestíková, provdaná za Josefa Křehlíka z čp. 17. V roce 1887 domek vyhořel a v příštím roce byl znovu postaven Janem Křehlíkem. Pracoval jako obecní „posílák“, donášel a přinášel denně poštu z Přeštic. V roce 1908 předal domek synovi Janu Křehlíkovi a manželce Marii, rozené Kokoškové z Knih. V roce 1912 manželé Křehlíkovi koupili domek čp. 24, kam se i s dětmi odstěhovali. Domek koupil Karel Benda, syn poklasného ze dvora, s manželkou Kateřinou z čp. 4, dcerou šafáře ze dvora. Jejich syn Josef se oženil a odstěhoval do Prahy. Dcera Anna se provdala za Františka Němce, rodáka z Nezavětíc. V roce 1956 se manželé i s dcerami Jaroslavou a Blankou odstěhovali do Nezavětíc. Kateřina Bendová prodala domek Janu a Kateřině Příbáňovým z Vodokrt, kteří bydleli toho času v čp. 46. Sama se odstěhovala za dcerou do Nezavětíc. Od roku 1987 je domek neobydlený.

Čp. 17 „Virtovna“, „Sládkovna“

Majitelem v roce 1736 je uveden Antonín Křehlík. Od roku 1834 zde žila Anna Křehlíková, provdaná za Jana Virta, ovčáckého pacholka ze Řeneč čp. 35 - ovčina. Roku 1925 domek vlastnil Václav Sládek s manželkou Marií, rozenou Řežábkovou z Knih. V pozdější době byl domek odkoupen rodinou Bendových, která jej rozbourala, a celý pozemek patří k čp. 16.

Nový domek čp. 17

Toto číslo popisné převzal nový rodinný domek, který postavili manželé Věra, rozená Pašková z čp. 68, s Václavem Česákem v roce 1961. Jejich dcera Věra se provdala za Jana Kosnara ze Střížovic a postavili si domek čp. 81. Syn Miloš s manželkou Ivanou, rozenou

Maškovou z Přeštic, koupil domek čp. 61 . Nyní v domku žije Věra Česáková se synem Miroslavem.

Čp. 18 „U Holubářů“

Od roku 1736 žil v tomto domku Tomáš Duchek. V roce 1839 koupil domek Josef Kasl z Hradčan, který se oženil s Dorotou, rozenou Holubovou z čp. 21. V roce 1887 domek vyhořel a v příštím roce byl znovu postaven. Od roku 1897 žila v domku Kateřina Kaslová, provdaná za Václava Křehlíka z čp. 16. V roce 1922 předali domek dceři Anně, provdané za Prokopa Krýsla, obuvníka z Draškova. Domek převzal syn Václav s manželkou. V roce 1964 se odstěhovali s dcerami Marií, Ludmilou a synem Václavem do Žinkov. V současné době domek užívá rodina Fialova z Plzně k rekreačním účelům.

Čp. 19 „U Pádilů“

Od roku 1736 zde žil Václav Krýsman, který domek předal svému synu Josefovi a jeho manželce Dorotě. V roce 1815 byl předán domek synu Jakubovi a manželce Kateřině, rozené Holubové z čp. 21. Domek vyhořel v roce 1836, a toho roku byl znovu postaven. Od roku 1874 zde bydlel Matěj Volf s manželkou, a domek v roce 1887 podruhé vyhořel. Jejich dcera Růžena se provdala za Josefa Paška z čp. 31. Dcera Pavla se provdala za Vojtěcha Hajšmana z čp. 40. Syn Josef s manželkou Květoslavou převzal domek po rodičích. Jejich syn František se oženil a odstěhoval do Klatov. Domek zdělil druhý syn Josef, který se oženil, odstěhoval do Chlumčan a užívá jej k rekreačním účelům.

Čp. 20 „U Rajchartů“

Roku 1810 byla v domku škola, vyučoval zde Jan Šilhánek. Vojtěch Hejl s manželkou Marií pronajali domek Rafaelu Vaislovi, který zde měl také krámk se smíšeným zbožím. V roce 1904 Jan Hejl domek prodal Františku Luhanovi, který učil na zdejší škole. Ten pronajal domek Jakubovi a Anně Rajchartovým z Libákovic. Anna Rajchartová zastávala v obci práci „porodní babičky“. V roce 1922 jim učitel Luhan domek prodal a krámk pronajal obchodnici Anastazii Cábové. Později se zde střídali různí nájemníci. V roce 1958 domek koupili manželé Václav a Marie Špačkovi od Anny Ostravické, rozené Rajchartové. Jejich dcera Jana se provdala za Františka Hrubého do Střížovic a druhá dcera Pavla si s manželem Zdeňkem Zbiněm postavili nový domek čp.108, kam se se syny Michalem a Ondřejem odstěhovali. Nyní zde bydlí manželé Špačkovi.

Čp. 21 „U Korábů“

V roce 1736 zde žil Mikoláš Michálek. Domek předal v roce 1784 dceři Marii, provdané za Josefa Holuba. V roce 1882 domek koupil Martin Šlajs s manželkou Annou, kteří dosud bydleli v čp. 49. Roku 1889 domek vyhořel, a byl znovu postaven. Dcera Anna se provdala za Václava Kůse z Libákovic. Jeho syn Václav byl také tesařem a dobrým hudebníkem jako jeho otec. Václav Kůs starší hrál hlavně na housle, zároveň hudbě vyučoval a hrál na všechny venkovské nástroje. Chodil pěšky vyučovat děti i do vzdálenějších vesnic. Vnuk Jaroslav převzal domek, byl též dobrým hudebníkem a oženil se s Annou, rozenou Štěpánovskou z Netunic. Jejich syn Václav se oženil se Zdeňkou Česalovou z Únětic a postavili si domek nad školou čp.79. Dcera Jaroslava se provdala za Václava Pacha z čp. 43 a také si postavili nový domek čp. 74, kam se s dcerou Jaroslavou a synem Liborem odstěhovali. Nyní v domku bydlí Anna Kůsová.

Čp. 22 „U Chlumáků“

Roku 1831 se zde narodil Matěj Wágner, který se oženil s Josefou Dvořákovou, rodačkou z Vlčí. Celé hospodářství (čtvrtláník) převzal syn Matěj s manželkou Marií.

Nejstarší syn Václav se oženil a odstěhoval, druhý syn Karel se oženil do Draškova a třetí syn Josef převzal domek s manželkou Marií, rozenou Horovou z Chlumu. Domek v roce 1948 prodali manželům Františkovi a Marii Regnerovým a odstěhovali se se synem Václavem a dcerou Zdeňkou do Šlovic. Manželé Regnerovi se v roce 1948 přistěhovali s dcerou Marií z čp. 8. Dcera Marie se provdala za Petra Březinu z Horní Lukavice a odstěhovali se do Plzně . Dcera Miloslava domek převzala s manželem Zdeňkem Paškem, rodákem z Libákovic, a v roce 1969 ho přestavěli. Dcera Miroslava se provdala do Otaslavic na Moravě. Nyní v domku bydlí společně s rodiči syn Zdeněk , jeho manželka Jitka, rozená Trepková z Chlumu, jejich syn Zdeněk a dcera Vilma.

Čp. 23 „ U Holtů“

V tomto domku bydlel již v roce 1736 Johan Bouzek. V roce 1793 předal hospodářství své dceři Kateřině, provdané za Jana Špelinu z Oseka čp. 2. Domek předal v roce 1836 synu Václavovi a jeho manželce Kateřině, rozené Paškové z čp. 31. Roku 1883 o posvícení domek úplně vyhořel. Roku 1899 byl znovu postaven. Převzal ho Pavel Špelina a jeho manželka Marie, rozená Divišová ze Řeneč čp. 15. Pavel Špelina začal psát v roce 1925 první obecní kroniku. Jejich syn Pavel převzal domek s manželkou Růženou, rozenou Moravcovou z čp. 12. Jejich dcera Marie se provdala do Draškova. Mladší dcera Jarmila převzala domek s manželem Kamilem Zemanem , který pocházel z Jarova . Měli spolu dceru Kamilu a syna Pavla. Kamila se provdala za Jaroslava Mařhu a odstěhovali se synem Petrem do Dobřan. Syn Pavel se odstěhoval do vedlejšího domku čp. 60. Nyní v domku bydlí Jarmila Zemanová.

Čp. 24 „U Kašpárků“

V roce 1736 v domku bydlel Šimon Bouzek. Roku 1780 byl předán domek synu Václavovi a jeho manželce Kateřině, rozené Kokoškové z Libákovic. Jejich syn Václav převzal domek s manželkou, rozenou Janotovou ze Řeneč čp. 33, v roce 1838. Rodina Bouzků zde bydlela až do roku 1912 . Vdova Marie Bouzková domek prodala a se svými syny Josefem, Vojtěchem a Janem zakoupila domek čp. 38, kam se přestěhovali. Domek prodali Janu Křehlíkovi a jeho manželce , rozené Kokoškové z Knih. Jan Křehlík byl dobrým hudebníkem, hrál na křídlovku. V první světové válce byl raněn a na následky zemřel. Škoda jeho hudby, byl velmi žádaný. Domek převzala roku 1932 dcera Marie s manželem Václavem Paškem z čp. 33 a po smrti rodičů převzala domek dcera Marie s manželem Františkem Bednářem z Čižic. Manželé si postavili nový domek vedle na zahradě čp. 72 a tam se i syny Františkem, Jiřím a Radkem odstěhovali. Později byl domek čp. 24 rozbourán a nový si zde postavil syn Jiří s manželkou Janou, rozenou Černou z Mantova. Jejich dcera Jana se odstěhovala do Přestic i s dcerou Michaelou. V současné době zde bydlí manželé Bednářovi s mladší dcerou Štěpánkou a synem Jiřím.

Čp. 25 „U Hejlů“

Od roku 1736 zde žil Franz Vágner, domkář. Roku 1798 předal domek dceři Magdaleně a jejímu manželovi Adalbertu Tolarovi, synu Johana Tollara z čp. 2. Byl zde hostinec, kde se říkalo „U Mušketýrů“ (název podle otce, který byl u dvora mušketýrem). V tomto domku byla v roce 1824 školní místnost, kde se vyučovalo. Od roku 1899 hostinec vlastnil Jan Hejl z čp. 20 s manželkou Annou, rozenou Tolarovou. V roce 1907 zde byla založena kampelička. Později hostinec převzal syn Josef a jeho manželka, rozená Langová z Vytůně. V roce 1955 byl hostinec uzavřen. Jejich syn Josef se odstěhoval k tetě do Vytůně a dcera Marie s manželem Jaroslavem Matýsem z Přeštic domek převzali. Syn Jaroslav si postavil nový domek nad školou čp. 97. Dcera Marie se provdala za Václava Šnebergera z Chocenic. Jejich syn Michal se oženil a odstěhoval do Měčina. V současné době v domku bydlí Marie Šnebergerová , dcera Ivana se synem Danielem a David Horvát.

Čp. 26 „U Šenkýřů“

V roce 1736 v tomto domku bydlel Tomáš Kastl s manželkou Margaretou. Syn Rolen Kasl (od roku 1796 se píše Kasl), šenkýř, se oženil s Kateřinou, rozenou Holubovou z Radkovic. Hostinec předali synu Josefovi a jeho manželce Kateřině, rozené Tolarové z čp. 2. Roku 1868 byl hostinec předán dceři Terezii, provdané za Františka Úbla z čp. 34, pohodnice. Dne 16. května 1874 stará hospoda vyhořela. Ta stávala na místě, kde dnes stojí domek čp. 56. Anna Úblová se provdala za Václava Cháru z Libákovic a stále provozovali hostinec. Narodila se jim jediná dcera Anna, která se provdala za Jaroslava Olivu z Kolince, a odstěhovali se do Horažďovic. V roce 1949 manželé Chárovi hostinec uzavřeli. Domek zdědila po matce Anna Olivová a nyní slouží k rekreačním účelům.

Čp. 27 „U Machů“

V berní rule z roku 1654 je uveden Šíma Mach, sedlák. Jméno po chalupě se dochovalo zřejmě již od 17. století. Původní domek byl postaven v roce 1833 manželi Pavlem a Markétou Tolarovými, v té době byli majiteli celého lánu (lán – 18,63 ha). V roce 1900 již vlastnili cihelnu, kterou odkoupili od majitelů řenečského dvora. Ve 20. letech minulého století byl původní domek přestavěn Václavem Tolarem a jeho manželkou Annou ,

rozenou Dvořákovou z Vlčí. Na tu dobu to byl velký dům , ve štítě byl namalován svatý Václav na bílém koni. Syn Václav se oženil s Annou , rozenou Bělovou ze Skočic, a převzali domek a celé hospodářství. Jejich syn Václav se oženil a odstěhoval do Blovic. Druhý syn Jaroslav s manželkou Annou, rozenou Bradovou z Radkovic, domek převzali po rodičích. V roce 1978 domek přestavěli na jednopatrový. Starší syn Jaroslav se oženil s Jaroslavou Pohlovou z Dolců a postavili si nový domek čp. 82, kam se i s dcerou Petrou odstěhovali. Dům vlastní mladší syn Václav s manželkou Janou, rozenou Červenou z Chlumu, kteří jsou soukromými zemědělci. Jejich syn Václav se odstěhoval do Plzně. Nyní v domku žije s rodiči dcera Lenka a mladší syn Petr.

Čp. 28 „U Kolenů“

V roce 1810 v domku žil Václav Kasl. Ten se oženil s Annou, která pocházela z Chlumčan. Domek po matce převzal syn Jan s manželkou Marií, rozenou Baumrukovou ze Skašova. Později domek převzal po rodičích syn Jan s manželkou Marií, rozenou Kosnarovou, která pocházela z Netunic. V roce 1925 si manželé Kaslovi postavili nový domek na zahradě nad starým domkem. Ve štítě domku ve výklenku umístili Panenku Marii. Starý domek, který stál uprostřed dvorku, rozbourali. Dcera Anna s manželem Janem Strejcem, rodákem z Plevňova, zdědili domek po rodičích. Mladší dcera Marie se provdala za Josefa Baiera do Dobřan. V současné době v domku žije druhá dcera Anna s manželem Bohumírem Štychem a syny Miroslavem a Pavlem.

Čp. 29 „U Kožíšků“

V tomto domku od roku 1819 bydlel vdovec Václav Šindelář s dcerou Annou, která se později provdala do Únětic. Domek odkoupil v roce 1872 František Kožíšek. Ten se přistěhoval z Lužan s manželkou Marií, která pocházela ze Skočic. Domek převzal syn Josef s manželkou Marií z Vodokrt. Jejich dcera Barbora se provdala za Václava Rysa a odstěhovali se do Dolní Lukavice. Domek zdědila vnučka Miloslava Přibáňová, rozená Rysová z Dolní Lukavice. V roce 1968 se s manželem Karlem Přibáněm a dětmi Miloslavou, Karlem a Pavlou do domku přistěhovali. Dcera Miloslava se odstěhovala do Plzně. Nyní v domku bydlí syn Karel a dcera Pavla se synem Janem.

Čp. 30 „U Floriánů“

Již v berní rule z roku 1654 se v této hospodářské usedlosti uvádí Jiřík Janota, sedlák. Roku 1790 byla rozdělena velká selská usedlost na polodvornickou s čp. 30 a 32. Od roku 1821 zde bydlel Jan Janota s manželkou Marií, která pocházela z Předenic. Jan Janota věnoval kříž , který je u kostela, a sochu sv. Jana Nepomuckého na návsi . Od roku 1900 zde bydlel

Martin Tolar s manželkou Marií a jejím synem Josefem Floriánem, který pocházel z Újezda. Josef Florián se oženil s Annou z Kucín. V bráně nad vjezdem do dvora byl umístěn svatý Florián. Domek převzali po rodičích synové Josef a Jaroslav (odstěhoval se do Prahy) a dcera Marie se synem Jaroslavem. Od roku 1999 zůstal domek neobydlený. V roce 2001 odkoupil bývalou zemědělskou usedlost David Kasl s manželkou Martinou, rozenou Vovsovou. Celou bývalou zemědělskou usedlost rozbourali a postavili v roce 2002 nový rodinný domek . V domku bydlí společně s dcerami Kateřinou a Karolínou.

Čp. 31 „U Janotů“

Od roku 1819 zde bydlel Václav Pašek s manželkou Annou, která pocházela z Vodokrt. V roce 1880 domek převzal syn Jan s manželkou Terezií, která pocházela z Horšic. V roce 1912 manželé Paškovi celé hospodářství prodali Josefu a Anně Bouzkovým z čp. 38, kteří v roce 1932 vystavěli vedle domku výměnek čp. 35. Domek a

výměnkárnu zdědil jejich syn Václav Bouzek s manželkou Růženu, rozenou Beštovou z Předenic čp. 4. Starší dcera Anna se provdala do Vytůně. Domek čp. 31 a výměnek po rodičích převzala dcera Růžena s manželem Karlem Ladmanem, který se přistěhoval z Přeštic. Manželé s dcerami Drahoslavou a Evou se v roce 1970 přestěhovali do vedlejšího domku čp. 35 . Od roku 1988 je domek neobydlený.

Čp. 32 „U Honzíků“

Polodvornická usedlost, jejím majitelem byl v roce 1830 Matěj Tolar s manželkou Barborou. Celé hospodářství převzal v roce 1861 syn Martin s manželkou Marií. Později domek zdědil syn Jan, který celé hospodářství i s domkem prodal po roce 1945 Josefu Floriánovi z čp. 38. Martinův vnuk Jan Tolar se odstěhoval do Lelova. Od té doby je domek neobydlený.

Čp. 33 „U Pajdíků“, „U Kupců“

V roce 1869 zde bydlel až do roku 1890 Jan Kokoška s manželkou Kateřinou. Později, v roce 1895, je uvedena rodina Kozlova, a toho roku celé stavení vyhořelo i se stodolou. V roce 1899 zde bydlela v nájmu obchodnice Anastazie Cábová, která zde měla krámk se smíšeným zbožím. V roce 1900 je uveden majitel Jan Janota ze Řeneč. Domek s krámkem převzal Josef Pašek s manželkou Růženu. V roce 1903 byl postaven nový domek s krámkem na návrh

Anastazie Cábové, obchodnice, toho času v čp. 20. Od roku 1921 zde měl pronajatý krámk (po Anastazii Cábové) Karel Krásný z Přeštic. Domek i kupectví zdělil po rodičích syn Josef Pašek s manželkou Annou, rozenou Rajchrtovou z čp. 34, kteří v krámk prodávali do roku 1938. Dcera Jiřina se provdala do Koterova, syn Jiří do Krasavec, dcera Anna do Chlumčan a nyní žije v domku druhý syn Josef Pašek.

Čp. 34 „ U Persiků“

Dle tržové smlouvy z roku 1794 při řenečské tvrzi byla pohodnice. V roce 1790 se jako drnomistr uvádí Josef Úbl s manželkou Ludmilou ze Zbiroha a syny Janem a Josefem. V roce 1872 převzal po otci řemeslo syn Josef s manželkou Marií z Krtů u Jesenice. V roce 1900 převzal pohodnictví Antonín Eisenhamer, rodák ze Žlutic, s manželkou. Manželé Úblůvi v domku bydleli asi do roku 1918 a tím živnost drnomistra v obci zanikla. Domek koupil v tomto roce Josef Rajchrt s manželkou Marií. Po rodičích převzal domek syn František. Ten se oženil s Marií, rozenou Forejtovou z čp. 9, která zde v současné době žije se svým synem Františkem.

Čp. 35

Toto číslo popisné bylo dáno výměnkou u čp. 31 a byl postaven v roce 1932 manželi Josefem a Annou Bouzkovými. Převzal ho syn Václav s manželkou Růženou. V roce 1969 převzala domek dcera Růžena s manželem Karlem Ladmanem. V roce 1969 manželé Ladmanovi domek přestavěli a v téže roce se nastěhovali s oběma dcerami. Dcera Drahlava se vdala a odstěhovala do Přichovic. Eva s manželem Petrem Šimkem, rodákem z Draškova, domek po rodičích převzali. Nyní v domku žijí společně s dcerou Lucií. Syn Petr se oženil a odstěhoval do Prahy.

Čp. 36 „ U Ferdů“

Roku 1788 domek postavil na obecních drahách Ferdinand Janota z čp. 30 s manželkou Kateřinou z čp. 33. V roce 1837 předali domek dceři Kateřině, provdané za Pavla Špelinu z čp. 23. Po rodičích domek převzala roku 1862 dcera Kateřina, provdaná za Josefa Bezděka z Kucín. Roku 1893 rodiče předali domek synu Janovi a jeho manželce Marii, rozené Vágnerové z čp. 46. Domek převzala dcera Marie Forejtová z čp. 9. V roce 1948 se do domku přistěhovali ze Skašova manželé Vojtěch a Vlasta Cibulkovi se syny Vojtěchem a Vlastimilem. Později domek od Marie Forejtové koupili. Syn Vojtěch se oženil do Chlumu a druhý syn Vlastimil si s manželkou Jaroslavou postavili nový domek nad školou čp.78. Nyní v domku bydlí Vlasta Cibulková s dcerou Danou a jejím manželem Karlem Plochem, jejich dcera Lenka s manželem Michalem Janotou a syny Filipem a Lukášem. Syn Karla a Dany Karel Ploch se oženil a odstěhoval do Blovic.

Čp. 37 „U Partlů“

Roku 1789 byla rozdělena selská usedlost čp. 5 a postavena nová usedlost pod čp. 37 Bartolomějem Šlajsem a manželkou Apolenou, rozenou Janotovou z čp. 30. Roku 1807 bylo celé hospodářství s domkem předáno synovi Jiřímu a jeho manželce Barboře, rozené Kripnerové ze Žerovic. Roku 1844 byla celá usedlost předána dceři Katěřině, provdané za Jana Šindeláře z Libákovic. Roku 1920 převzala usedlost Marie Šindelářová, provdaná za Václava Horu z Chlumu. Dcera Marie se provdala za Václava Lišku. Dcera Růžena se provdala za Petra Šestáka, rodáka z Oseka. V roce 1956 Růžena zemřela. Po otci domek převzala dcera Marie, provdaná za Miloslava Blažka z Chocenické Lhoty. Manželé v roce 1978 domek zrekonstruovali. Dcera Gabriela se provdala za Tomáše Pikharta z Letin a odstěhovali se do Chocenické Lhoty. Druhá dcera Iva se provdala za Leoše Hrubého z Oseka a odstěhovali se do Nebílov. V domku bydlí s rodiči třetí dcera Miloslava.

Čp. 38 „U Bouzků“

Roku 1790 byla rozdělena selská usedlost čp.30 a na zahradě postavena polodvornická čp. 38 Václavem Janotou a manželkou Markétou, rozenou Míkovou z Lužan. V roce 1856 chalupa vyhořela. V roce 1892 převzala usedlost Marie Janotová, provdaná za Josefa Bouzka z čp. 24. Roku 1912 Josef Bouzek s manželkou Annou (druhou ženou) domek prodali své švagrové Marii Bouzkové z čp. 24. Její synové Jan, Josef a Vojtěch zahynuli v 1. světové válce a dcera Marie v 7 letech zemřela. Marie Bouzková měla ve štítě dřevníku umístěnu Bařovu reklamu na boty, za kterou dostávala ročně 1 pár bot. Domek zdědila vnučka, která jej prodala manželům Bohuslavovi a Marii Přenosilovým, kteří se přistěhovali z Vodokrt. Od roku 1971 slouží domek k rekreačním účelům rodině Rothových z Prahy.

Čp. 39 „U Trefných“

Roku 1797 byla postavena pololánická usedlost ze selského dvora čp. 32 na zahradě Josefem Kotousem a manželkou Apolenou. Syn Jan převzal usedlost roku 1860 a oženil se s Annou, rozenou Rajchartovou z Libákovic. Vdova Anna se provdala za Josefa Trefného ze Žákavy. Domek převzal mladší syn Václav s manželkou Antonií, rozenou Úblovou z čp. 26. V roce 1901 zemědělská usedlost zcela vyhořela, a příštího roku byla znovu postavena. Roku 1926 převzal domek syn Josef Trefný s manželkou Barborou, rozenou Špottovou z čp. 46. Jejich dcera Marie se provdala za Jana Bendu z Lišic. V současné době v domku bydlí Jan Benda se synem Janem, s dcerou Marií Jílkovou a vnučkou Lucií Jílkovou.

Čp. 40 „U Hatajů“

Roku 1798 byl postaven domek hrabětem Karlem Josefem Morzínem jako byt pro cihláře. Jako první cihlář v domku bydlel Josef Petrželka. Roku 1810 domek koupil od majitele panství Huga Damiána ze Schönbornů. V roce 1893 převzala domek Marie s manželem Vojtěchem Hatajem z Prádlu. Od rodičů v roce 1909 převzala domek dcera Marie, provdaná za Václava Fořta z Dolců. Domek převzal syn Eduard s manželkou Annou, rozenou Hrabětovou z Libákovic. Dcera Jarmila se provdala za Josefa Vlčka z Babic a postavili si nový domek v Řenčích čp. 83, kam se s dcerou Jaroslavou a synem Jiřím odstěhovali. Syn Eduard Fořt s manželkou Zdeňkou a dcerou Monikou se odstěhovali do

Chocenic. V roce 1985 domek koupili manželé Jaroslav a Eva Kumpových, kteří se přistěhovali z Plevňova čp. 1.

Čp. 41 „U Pajdů“

V roce 1820 postavil Tomáš Dufek domek na obecním místě. Převzala ho dcera Tana s manželem Václavem Paškem z Netunic-Mrtole. V roce 1880 koupil domek Jan Pašek z čp. 13 s manželkou Apolenou. Stavení převzal v roce 1913 syn Josef s manželkou Josefou, rozenou Křehlíkovou z čp. 16. V roce 1924 postavili nový domek při brance a starý byl rozbourán. Domek převzal syn Josef

s manželkou Marií, rozenou Rendlovou z Lub u Klatov. Celé hospodářství převzal syn Josef s manželkou Věrou. V roce 1980 postavili nový domek dále od silnice a starý rozbourali. Dcera Věra se provdala do Netunic. V domku bydlí mladší dcera s manželem Václavem Trhlíkem, rodákem z Chocenic. Jejich dcera Vendula se provdala do Kbel, druhá dcera Radka do Střížovic. Třetí dcera Irena zde bydlí s rodiči a Josefem Paškem.

Čp. 42 „U Pasáků“

Roku 1828 byl postaven na obecním pastvišti domek majitelem Václavem Vackem z Krasavec čp. 4. Domek roku 1840 předal synu Josefovi, který byl hajným v Sukořině, a jeho manželce Anně, rozené Kokoškové z čp. 20. Vackové byli většinou hajnými, a když se přestěhovali na jiný revír, lesní úřad pronajal domek novému hajnému. Jako poslední hajný zde bydlel Jan Rudolf a také žil jako první v nově postavené hájence u lesa Sukořina. V roce 1914 byl domek prodán Václavu Divišovi a jeho manželce Barboře, kteří se přistěhovali z Vodokrt. Diviš býval panským pasákem, od toho jméno po chalupě „U Pasáků“. Domek převzal Karel Diviš s manželkou Jarmilou, rozenou Klinerovou z Újezda. Dcera Jaroslava se provdala do Robčic se synem Romanem, syn Karel se oženil do Lišic a druhá dcera Anna se provdala do Nezavětic. V roce 1988 Divišovi domek prodali a Jarmila Divišová se odstěhovala do Robčic za dcerou. Nyní je domek užíván rodinou Dvořákových k rekreačním účelům.

Čp. 43 „U Vakšů“

V roce 1830 postavil nový domek na obecním místě Jan Pašek z čp. 31 s manželkou Annou, rozenou Tolarovou z čp. 2. Roku 1880 byl domek prodán Janu Hajžmanovi a jeho manželce Kateřině z čp. 41. Syn Josef se oženil s Františkou Šrámkovou z Vojovic. V roce 1915 narukoval do války a více se nevrátil. Vdova Františka se provdala za Petra Pacha z Vodokrt. Její syn Vojtěch Hajšman se oženil s Pavlou Paškovou a odstěhovali se do čp. 19. Manželé starý domek rozbourali a v roce 1924 postavili na protější straně nový. Dcera Marie se provdala za Václava Kožíška a

odstěhovali se do Přeštic. Syn Václav převzal domek a oženil se s Marií, rozenou Heřmanovou ze Skašova .V roce 1971 domek přestavěli na jednopatrový. Syn Václav se oženil s Jaroslavou Kúsovou z čp. 21 a dcera Věra se provdala za Karla Netušila z Přeštic. Manželé Netušilovi se synem Pavlem se přestěhovali do nově postaveného domku čp. 106. Starší syn Karel nyní v domku bydlí s manželkou Martinou a s dcerami Martinou a Karolínou.

Čp. 44 Škola

Od prvního učitele Jana Šilhánka do dnešní doby ve školním bytu bydlelo mnoho učitelů s rodinami. Bylo by těžké je všechny vyjmenovat, a proto uvádím jen některé učitele,

kteří zde měli domov delší dobu. Žili zde: Josef V. Korbel, Václav Stuchlík, Jan Klečka . Na zdejší škole působil jako řídicí učitel František Hlína s manželkou Bedřiškou od roku 1930. Zde se jim narodila dcera Vlastislava. V roce 1947 se odstěhovali do Plzně. V letech 1950 až 1980 zde bydlel Václav Fiala, ředitel, s manželkou, syny Vladimírem, Pavlem a dcerou Miloslavou. Rodina Fialova zde bydlela až do roku 1980 a potom se odstěhovala do Přeštic. Poslední učitelkou, která tento byt užívala, byla Vladimíra

Čížová s manželem a syny Michalem a Pavlem. V roce 1984 se odstěhovali do Karlových Varů. Nyní je v bývalém bytě školní jídelna a kuchyně.

Čp. 45 „U Jirků“

Jiří Kasl z čp. 6 s manželkou Marií, rozenou Vágnerovou z čp. 22, si v roce 1843 postavili domek na obecním pastvišti. Předali ho synu Matějovi a ten prodal domek Františku Divišovi z čp. 15 a jeho manželce Marii, která pocházela ze Skočic. Dcera Marie se provdala za Václava Kalaše z Dolní Lukavice. Ten pracoval jako cestář na silnici z Vodokrt do Únětic. V roce 1869 zde bydlel Jiří Kasl s manželkou Marií a v nájmu rodina Březinova. Domek převzal syn Matěj

Kasl (už se neužívá Kasl) s manželkou Marií. V roce 1900 zde bydlel František Diviš s manželkou Marií, rodačkou z Horšic. Jejich dcera, provdaná Kalašová, domek převzala. Dcera Božena se provdala za Josefa Mašata z Příkladovic. Syn Josef se oženil a odstěhoval do Dobřan, druhý syn Jaroslav se oženil a odstěhoval do Přeštic. Nyní v domku bydlí vnučka Vladimíra Rosenfelderová, rozená Mašatová, se synem Janem.

Čp. 46 „U Špottů“

V roce 1854 postavili domek na obecním pastvišti výměnkáři Šimon Vágner z čp. 22 s manželkou Dorotou pro syna Josefa Vágnera. Ten se oženil roku 1869 s Marií Hodanovou z Horní Lukavice čp. 39. Roku 1911 domek předali dceři Barboře, provdané za Karla Špotta, kováře z Cerhovic. Dcera Barbora se provdala za Josefa Trefného z čp. 39. Domek zdělila

vnučka Marie Bendová, rozená Trefná z čp. 39, a v roce 1971 jej prodala Emilu Maškovi (rodáku z Vodokrt) z Prahy. Nyní domek slouží k rekreačním účelům.

Čp. 47 „ U Kovářů“

V roce 1863 zakoupil obecní kovář Tomáš Krýsman z čp. 12 za 35 zlatých pozemek 32 sáhů obecního místa proti staré kovárně. Téhož roku začal stavět novou kovárnu. Roku 1872 ji předal synu Tomášovi, toho času hajnému v Řenčích. Dcera Kateřina se provdala za kováře Josefa Lišku ze Zeleného. Roku 1909 předal kovárnu synu Josefovi a jeho manželce Anně, rozené Kúsové z čp. 21. Josef Liška narukoval do války a zemřel v ruském zajetí roku 1917. Vdova Anna se provdala za jeho mladšího bratra Václava. Anna zemřela a Václav Liška se roku 1925 oženil s Kateřinou, rozenou Brandtovou z Libákovic čp. 31. Jejich syn Václav Liška se oženil s Marií, rozenou Horovou z čp. 59, a odstěhovali se do Plzně. Nyní vlastní domek jejich nejstarší syn Václav Liška.

Čp. 48 „ U Vávřů“

V roce 1863 zakoupil od obce místo na stavbu domku Vít Tolar z čp. 25. A téhož roku ho vystavěl s manželkou Marií, rozenou Kolenovou ze Řeneč, toho času dcerou nádeníka Vavřince Koleny z čp. 36. Od něho je celá rodina pojmenována „Vávrojč“. Vít Tolar zemřel roku 1894, a domek zůstal bez hospodáře. Až v roce 1898 jej převzala dcera Anna, provdaná za obuvníka z Ďáblic u Prahy. Jelikož řemeslo toho času šlo špatně, přenechali domek rodině „Vávrojč-Kolenojč“ a odstěhovali se zpět. V roce 1910 koupil domek obuvník Josef Knížek z Příchovic, toho času bytem v chudobinci v Řenčích. V roce 1921 jej prodal Stanislavu Sedlákovi a Barboře, rozené Kuželíkové z Knih. V roce 1929 Sedlákovi domek pronajali a odstěhovali se do Plzně. Později v domku bydleli Václav a Terezie Maříkovi s dcerou Blaženou, provdanou Pekrtovou, a jejím dcerami. Domek prodali a nyní slouží k rekreačním účelům.

Čp. 49 „ U Bartíšků“

Roku 1864 odkoupil Martin Šlajs, rodák ze Kbelnice, s manželkou Annou, rozenou Dvořákovou, rodačkou z Vlčí čp. 15, místo na stavbu domku od Vavřince Kasla – šenkýře z čp. 26. Šlajsovi žili t.č. v nájmu čp. 27, kde pomáhali ve statku. Roku 1865 byl domek dostavěn, ale v roce 1882 ho prodali Antonínu Fouskovi a jeho manželce Anně, rozené Šindelářové z Chocenické Lhoty. Antonín Fousek byl dříve četníkem., V domku si zavedl obchod s tabákem a kořalkou. Protože v Řenčích byl obchod ještě jeden, příliš se mu nedařilo, a proto domek prodal. Koupil ho od něho Václav Bouzek z čp. 24 s manželkou Marií, rozenou Paškovou z čp. 13. Vdova Marie se znovu provdala za Václava Janotu,

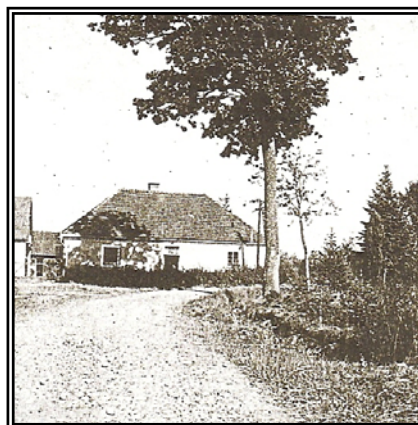

výměnkáře z čp. 38. Vdova Marie se potřetí provdala za Matěje Beneše z Knih (ten trhal občanům bolavé zuby, sloužil jako první zubař).V roce 1921 zde žil František Netrval s manželkou Františkou, ti se přistěhovali z Dolců. Od této doby se zde střídali různí nájemníci. Domek odkoupil Josef Hejl s manželkou Marií. Nyní je domek neobydlen.

Hadovka – fořtovna čp. 50

Roku 1895 bylo poskytnuto číslo popisné hadovské fořtovně, která byla postavena roku 1843 hrabětem Ervínem Schönbornem. Fořtovna byla postavena vpravo vedle staré hájovny. Původním majitelem místa na Hadovce byl rod Hajšmanů. Dalším vlastníkem hájovny byl rod Skořepů, kterým patřil i les Sukořín (celkem 350 ha lesa). Po znárodnění hájovna i les přešly do vlastnictví státu. Později toto polesí připadlo Lesnímu závodu Červené Poříčí a jako lesník ve fořtovně bydlel Miloš Herman s manželkou Jarmilou, synem Milošem a dcerou Jarmilou. Rodina Hermanova domek odkoupila od státních lesů. Nyní bývalá fořtovna slouží k rekreačním účelům dcery Jarmily.

Čp. 51 „Košťálovna“ – starý domek

V roce 1887 odkoupil renečský občan Václav Březina (toho času v nájmu v čp. 12) místo na stavbu domu od obce. Místo dostal, ale pod podmínkou, že domek postaví a bude jeho, ale místo bude stále obecní. Po smrti Václava Březiny jeho družka Josefa Pourová domek prodala Václavovi a Marii Valentovým z čp. 16 a odstěhovala se za dcerou do Švihova. Později zde bydlela rodina Hrádkova a od nich domek koupili manželé Cibulkovi, kteří jej rozbourali.

Nový domek čp. 51

V roce 1990 bylo přiděleno výše uvedené číslo popisné novému rodinnému domku, který v roce 1989 postavili manželé Zdeněk a Anna Baxovi (Anna, rozená Turečková z Nezdic). V roce 1990 se přistěhovali do Reneč s dcerou Monikou, která se provdala za Vojtěcha Dědiče do Horní Lukavice.

Čp. 52 „U Šilhavých“

Ludvík Skal, obchodník, rodák z Vodňan, odkoupil v roce 1889 s manželkou Barborou, rozenou Veizlovou z čp.20, místo na stavbu domku s krámem od Václava Špeliny čp. 23. V roce 1890 domek dostavěl a obchod přestěhoval z čp. 20. V roce 1894 převzal Ludvík Skal trafikou po Antonínu Fouskovi, který měl obchod v čp. 49. Tak měl Skal 2 trafiky. V roce 1925 předal domek s obchodem svému synu Emilovi a jeho manželce Ireně, rozené Vilheimové z Púchova. V roce 1930

koupili od Skalů domek s krámem manželé František a Bohuslava Šilhaví, kteří se přistěhovali ze Žinkov. Narodil se jim zde syn Jindřich, nar. 1932, a druhý syn František, nar. 1935. Obchodník František Šilhavý zde měl koloniál se smíšeným zbožím, galanterii, prádlo,

nádobí, železo a později prodával i v Plevňově. Po roce 1950 prodával již pod konzumním družstvem . Syn František domek s krámem prodal v roce 1969 a Bohuslava Šilhavá se odstěhovala za synem do Plané u Mariánských Lázní. Domek koupil Václav Lang s manželkou Věrou, kteří se přistěhovali v roce 1972 se synem Václavem z Oseka čp. 2 a domek přestavěli. Druhý syn Jiří se oženil s Kristýnou Šolovou z čp. 100 a postavili domek k Libákovcům čp. 112. V současné době zde bydlí manželé Langovi a syn Václav.

Čp. 53 “ U Parezníků“

Roku 1686 si postavil chaloupku na Hadovce proti staré hájovně Jiří Šindelář, rodák z Chlumu čp. 41 u Seče, jako první panský parezník. Dle nálezů v matrice obec Chlum spadala k faře Seč. Dle podání Františka Šindeláře, jeho dědeček to místo na Hadovce dostal darem, že byl u hraběte Morzína 14 let. V té době měly obce Řeňče a Chlum jednoho pána. V roce 1750 převzal chalupu syn

Pavel Šindelář s manželkou Marií, rozenou Rajchartovou z Vodokrt čp. 2. V roce 1930 předala rodina Šindelářova chalupu synovci Josefu Lipertovi, rodáku z Plevňova, a jeho manželce Marii, rozené Hajžmanové z Únětic. Jejich syn František se oženil do Střížovic, dcera Marie se provdala do Chlumu a po rodičích domek převzal syn Josef. Domek zdědil po bratrovi František Liprt, a ten domek zbouřil v roce 2001. Současné obytné stavení přestavěl ze stodoly . Celou usedlost předal svému synovi Luboši Liprtovi z Plzně v roce 2008. Nyní je domek využíván k rekreačním účelům.

Čp. 54 „Fara“

Bývala majetkem rodiny Schönbornů a bydlel zde farář, který působil v naší obci. Později se fara vystěhovala a v budově měl sídlo obecní úřad a pošta. V bytě bydlel naposledy „pošmistr“ Václav Fiala s manželkou Barborou a synem Františkem, kteří se v roce 1973 odstěhovali do Únětic čp. 8, kde provozovali pohostinství. Od této doby byt není obydlen. Bývala zde ordinace dětského lékaře a nyní je zde masáž a pedikúra.

Čp. 55 „U Hrobařů“

Dne 24. dubna 1900 oddal pan prvofarář Jan Záhorský prvního hrobaře ze Řeneč čp. 41 (od toho má domek jméno po chalupě) Jana Paška s Marií, rozenou Pavlasovou z Českého Brodu. Manželé si toho roku postavili domek čp. 55 pod silnicí k Libákovcům na obecním pastvišti. Za čas byl Jan Pašek z hrobařství propuštěn. S rodiči se do domku přistěhovaly dcery Marie, Anna, Antonie a syn Josef. Později se manželům narodily dcery Barbora, Emilie a syn Jan. Domek převzala dcera Emilie, která se provdala za p. Pechmana. Domek zdědil po matce syn Josef Pašek a v roce 1980 jej prodal manželům Fořtovým z Plzně. V roce 2009 byl domek zbořován a postaven nový .

Čp.56 „ U Úblů“

Josef Úbl, syn Františka a Terezie Úblové, dostal na zahradě za potokem pozemek pro stavbu domku č. 56 (vedle domku, blíže k čp. 27, prý už kdysi stával starý hostinec). Syn

Karel se oženil s Boženou, rozenou Frouzovou z Libákovíc čp.6. Domek převzala dcera Marie, provdaná za Stanislava Strejce z Hradčan. Manželé Strejcovi v roce 1969 domek přestavěli na jednopatrový. Dcera Eva se provdala za Pavla Kasla z Vodokrt čp. 34. V současné době v domku bydlí manželé Strejcovi a Kaslovi se synem Filipem a dcerou Kristýnou.

Čp. 57“ U Kuchyňků“

V roce 1902 postavil domek na obecním pastvišti pod silnicí k Libákovovicům Vojtěch Kuchyňka z čp. 3 a jeho manželka Marie, rozená Vávrová z Červeného Hrádku. Domek odkázali dceři Růženě, provdané za Josefa Mencla z Nezavětíc. Jeho otec byl rodákem od „Hokynářů“ z čp. 40. Později domek odkoupil Vojtěch Přibáň s manželkou Marií. Dcera Marie se provdala do Vlčtejna a syn Václav převzal domek s manželkou Martou, rozenou Bartašonokovou z Prahy. Nyní v domku bydlí dcera Jana s manželem Milanem Balvínem z Dolců a jejich syn Tomáš a dcera Monika.

Čp. 58 „ U Kaslů“

Jan Kasl z čp. 5 předal svému synu Karlovi pozemek na zahradě při silnici. Roku 1903 zde začal stavět hostinec Karel Kasl . V roce 1908 se Karel oženil s Marií Horovou z Chlumu.

Později začal provozovat i řeznictví s krámkem. U hostince byla zřízena místnost na porážku dobytka a výrobu uzenin (vyhlášena byla hlavně „Kaslova sekaná“). Celou živnost převzal syn Josef s manželkou Miloslavou Finkovou, rodačkou ze Střížovic. Po ukončení řeznické živnosti manželé Kaslovi

provozovali hostinec jako zaměstnanci Jednoty. V roce 1987 Miloslava Kaslová domek s hostincem prodala obecnímu úřadu a přestěhovala se do nově postaveného domku čp. 89. Syn Miroslav se oženil s Marií Kolorosovou , postavili si nový domek čp. 88 a dcera Dana se provdala do Prahy.

Hostinec s domem je pronajímán obecním úřadem.

Čp. 59

Roku 1907 postavil výměnek se sýpkou Josef Šindelář s manželkou Barbarou, rozenou Peškovou z Roupova. V roce 1908 vyučoval na zdejší škole Karel Beran a ten si domek pronajal s manželkou Kateřinou. Od roku 1919 byl domek zabaven pro četnickou stanici, která zde úřadovala do 30.3. 1927. Koncem druhé světové války zde bylo velitelství americké armády. Po válce bydlela ve výměnku Marie Horová, rozená Šindelářová, s dcerou Marií. Ta se provdala za Václava Lišku z čp. 47 a odstěhovali se. Druhá dcera Růžena, provdaná za Petra Šestáka, zemřela v roce 1956. V domku bydlela s babičkou vnučata Stanislav, Petr, Libuše a Marie. Petr se oženil s Hanou Dědičovou ze Sedlce čp. 49, Libuše se provdala za Jana Hešlara a odstěhovali se i s dcerou Ingrid do Slaviče na Moravě. Marie se provdala a odstěhovala se s manželem vedle do čp.37. V domku bydlel Stanislav Šesták s manželkou Marií, rozenou Puchtovou z Horní Lukavice, a syny Stanislavem a Rostislavem. V roce 1982 se odstěhoval Stanislav Šesták s oběma syny do Libákovíc čp. 13. Nyní je domek neobydlen.

Čp. 60

Domek byl postaven v roce 1930 jako výměnek k čp. 23 Pavlem Špelinou s manželkou Růžnou, rozenou Moravcovou. V roce 1971 domek přestavěli manželé Jarmila a Kamil Zemanovi. Nyní zde bydlí jejich syn Pavel Zeman s manželkou Vladimírou, rozenou Kaslovou z Letin, a synové Pavel a Jan.

Bývalý obecní chudobinec čp. 61

Roku 1909 obdržela obec řenečská dar od bývalého řenečského příslušníka Vojtěcha Kozáka z Prahy, který odkázal řenečským chudým 1752 korun. Obec neměla žádný obecní dům pro místní chudé. Obecní zastupitelstvo za starosty Josefa Bouzka z čp. 38 postavilo chudobinec. U Hospodářské záložny v Přešticích si vypůjčili 3000 korun. Celková stavba stála 1732 korun. V poslední době v domku bydleli Emanuel Kotáb s manželkou a rodina Kalašova. V roce 1985 odkoupil a přestavěl domek Miloš Česák s manželkou Ivanou, rozenou Maškovou z Přeštic, a přistěhovali se v roce 1986 do nově opraveného domku s dcerou Ivanou a synem Milošem.

Hájovna u Sukořína čp. 62

Lesní správa hraběte Schönborna začala dne 22. ledna 1910 kopat studnu pod lesem Sukořínem pro novou hájovnu. Z jara se dělaly vepříky na panských drahách proti pohodnici

a vozily se na stavbu hájenky. V srpnu se již nastěhoval hajný Jan Rudolf s manželkou Marií. Po Janu Rudolfovi se přistěhoval na hájenku Karel Červený z Dolní Lukavice. Před 2. světovou válkou se nastěhoval do hájenky Josef Pašek s rodinou. Dne 31. srpna 1952 před večerem přišla velká bouře a blesk sjel do štítu stodoly až na mlat. Všechno začalo okamžitě hořet. Večer jel autobus od vlaku z Přeštic. Zahlédli oheň od Vodokrt a celý autobus jel až pod les, kde všichni

vyskákali a pomáhali vynášet věci ze stavení. Také vojáci, kteří jeli kolem, okamžitě začali pomáhat. Hasiči vozili vodu ze studny od školy, ale stavení, stodolu a chlév se nepodařilo od plamenů zachránit. Ze stavení se vše podařilo vynést, i dobytek z chléva vyvedli. Ještě několik dnů se z doutnajících hájovny valil dým, ale zůstaly jen ohořelé zbytky. Od této nešťastné události už hájovnu nikdo neoprávil. Dnes už není po malebné hájence ani památky.

Nový domek čp. 60

Výše uvedené číslo popisné převzal nový rodinný domek, který postavili v roce 1958 Václav Dražský s manželkou Jiřinou, rozenou Benešovou z Krasavec. V roce 1981 domek přestavěli. Dcera Jiřina se provdala za Václava Vacíka do Plzně a druhá dcera Jarmila se provdala za Milana Bohuše. Nyní v domku žije Václav Dražský se synem Václavem, jeho manželkou Danou, rozenou Lohrovou z Blovic, a s dcerami Zuzanou, Kateřinou a Danielou.

Čp. 63

V roce 1932 byl domek postaven učitelem Beranem. Domek koupili manželé Josef Tančouz a Růžena, rozená Hrádková z Plevňova, od Anny Babkové v roce 1955. Přistěhovali se v roce 1957 společně se synem Jaroslavem a dcerou Martou z Plevňova. Syn Jaroslav se oženil se Zdeňkou Uzlovou do Únětic, dcera Marta se provdala do Netunic, nejmladší dcera Dana se provdala za Emanuela Urbana a odstěhovali se synem Tomášem do Libákovic. Nyní v domku žijí manželé Růžena a Josef Tančouzovi.

Čp. 64

V tomto domku žili manželé Josef a Františka Dražských. Ti se přistěhovali z Draškova v roce 1926 a domek koupili od rodiny Švejdů. Narodilo se jim 7 dětí. Syn Václav s manželkou Jiřinou, rozenou Benešovou z Krasavec, si postavili naproti přes silnici rodinný domek čp. 62. Josef a Františka zemřeli v jeden den 24.1.1979. Nejstarší syn Josef domek zdědil po rodičích. Nyní zde bydlí neteř Jarmila, rozená Dražská, s manželem Milanem. Přistěhovali se z Přeštic v roce 1991 s dcerami Martinou a Andreou. Dcera Martina se provdala za p. Maška do Předenic S rodiči bydlí druhá dcera Andrea s manželem Petrem Špelinou z Oseka a syny Petrem a Vojtěchem.

Čp. 65 „U Netrvalů“

Domek byl postaven v roce 1932 panem Františkem Netrvalem. Zde bydlel s manželkou Barborou, rozenou Šilingovou z Dolců. Domek převzal syn František s manželkou Marií Skálovou, rodačkou z Tojic u Nepomuka. Domek zdělila jejich dcera Anna s manželem Karlem Fialou, rodákem z Vlčic. Jejich syn Karel se oženil do Vrhavče a dcera Jaroslava se provdala a odstěhovala do Plzně. Druhá dcera Marie s manželem Zdeňkem Fürstem, rodákem ze Štáhlavic, převzali domek po rodičích. Společně zde bydlí se snachou Miluší Fürstovou a jejími dcerami Adélou a Eliškou.

Čp. 66 „ U Laznů“

Domek začal stavět v dubnu 1934 Jan Lazna a stavbu dokončil v červnu toho roku. S manželkou Marií, rozenou Forejtovou čp. 13, se již nastěhovali do nového 4.7.1934. Dcera Marie se provdala za Jana Jedličku a odstěhovala se do Draškova. Syn Karel se oženil s Květoslavou Kokoškovou z Vodokrt a odstěhovali se do Plzně. Dcera Zdeňka se provdala za Karla Baumruka, rodáka z Měčina, a v roce 1970 domek přistavěli. V domku bydlí Zdeňka Baumruková se synem Ivem, jeho manželkou Marií, rozenou Staňkovou z Horšic, a dcerami Ivou a

Michaelou.

Čp. 67

Domek postavil Tomáš Kasl, syn Jana a Marie Kaslových z čp. 5 (nynější hospoda). Zde bydlela jeho sestra Marie s manželem Ondřejem Křenem a jeho dětmi Františkem, Jaroslavem a dcerou Marií. Tomáš Kasl domek prodal v roce 1965 manželům Josefu a Jarmile Jindřichovým z Libákovic, kteří se přistěhovali s dětmi Jarmilou, Jindřichem, Marcelou a Janou. Nyní v domku bydlí Jarmila Jindřichová.

Čp. 68

V roce 1936 si postavil domek Josef Pašek s manželkou Barborou, rozenou Bekovou z Horní Lukavice. Během války domek pronajímali a rodiče s dětmi Josefem, Václavem a Věrou bydleli v hájovně u Sukořína do roku 1951. V letech 1941 až 1945 v domku bydlel řídící učitel František Hlína s manželkou a dcerou Vlastislavou. Po požáru hájovny se rodina Paškova nastěhovala do domku zpět. Domek prodal syn Václav Pašek manželům Jindřichu a Heleně Jindřichovým, kteří se přistěhovali z Prahy.

Čp. 69

Domek postavil v roce 1934 Karel Kasl, řezník ze Řeneč, pro svoji dceru Marii, provdanou za Josefa Holoubka. Manželé se odstěhovali se synem Jiřím a dcerou Marií do Liberce. Později se manželé přistěhovali zpět. V současné době zde bydlí dcera Marie Holoubková.

Čp. 70

Manželé Jan a Ludmila Vovsovi si postavili v letech 1962 až 1964 rodinný domek na zahradě při staré cestě k Vodokrtům. Syn Jan se oženil a odstěhoval do Plzně. Nyní v domku bydlí Jan Voves s dcerou Drahomírou, jejím manželem Janem Chejlavou z Chocenic a jejich dětmi Andreou a Dušanem.

Čp. 71

V roce 1968 si postavil nový rodinný domek Jan Forejt s manželkou Marií, rozenou Hásovou z Měčina (vedle stával domek z čp. 13, který byl zbourán v roce 1948). Manželé se přestěhovali se synem Miroslavem z čp. 8. Syn Miroslav se oženil s Ivanou, rozenou Trepkovou ze Střížovic, a postavili si nový domek z čp. 101. Dcera Dagmar se provdala za Pavla Fořta z Dolců a postavili si nový rodinný domek z čp. 111. Tam se v roce 1998 s dcerou Veronikou a synem Alešem odstěhovali.

Čp. 72

Na zahradě domku čp. 24 si manželé František Bednář, rodák z Čižic, a Marie, rozená Pašková, postavili v roce 1972 rodinný domek. Syn Jiří s manželkou Janou, rozenou Černou z Mantova, se s dětmi odstěhovali do nového domku čp. 24. Nyní zde bydlí manželé Bednářovi se synem Františkem a Radkem.

Čp. 73

Dvougenerační domek si postavili manželé Václav Příbáň a Marta , rozená Bartašonoková z Prahy, v roce 1973. Společně s dětmi Janou, Václavem a Martou se přestěhovali z čp. 57 v roce 1973. Dcera Jana se provdala za Milana Balvína z Dolců a přestěhovali se zpět do čp. 57. Syn Václav se oženil s Romanou Výrutovou z Bolkova a druhá dcera Marta se vdala za Miroslava Volfa do Oplota. Nyní v domku bydlí Václav Příbáň.

Čp. 74

V roce 1981 si postavili manželé Václav Pach a Jaroslava, rozená Kůsová, dvougenerační domek nad školou. Dcera Jaroslava se provdala do Přeštic a syn Libor se oženil a odstěhoval také do Přeštic.

Čp. 75

Rodinný domek si v roce 1975 postavili manželé Karel a Danuše Maškovi, kteří se přistěhovali z čp. 11 s dětmi Danuší a Karlem. Dcera Danuše se provdala za Petra Jánského z Nýřan.

Čp. 76

V roce 1973 si postavili manželé Josef a Hana Gottfriedovi nový rodinný domek nad školou. Dcera Lenka se provdala do Želče a druhá dcera Štěpánka do Klatov.

Čp. 77

Manželé Jan a Josef Heřmanovi si postavili nový rodinný domek a přistěhovali se z Libákovic společně s dětmi Janou a Ladislavem. Dcera Jana se provdala za Vladimíra Příbáň z Vodokrt a tam se i s dcerami Denisou a Gabrielou odstěhovali.

Čp. 78

Manželé Vlastimil a Jaroslava Cibulkovi si postavili nad školou nový rodinný domek. Společně se syny Vlastimilem a Jiřím se přistěhovali v roce 1976 z Oseka čp. 31. Syn Vlastimil se oženil a odstěhoval do Oseka čp. 12. Dušan se odstěhoval do Radkovic.

Čp. 79

Václav Kůs s manželkou Zdeňkou, rozenou Česalovou z Únětic, si postavili v roce 1976 nový domek nad školou. Syn Václav se odstěhoval do Přeštic. V domku bydlí s rodiči dcera Markéta.

Čp. 80

V roce 1975 si postavil nový rodinný domek Zdeněk Sýkora z čp. 6. V roce 1977 se oženil s Miluší Jakubčíkovou z Měcholup. Syn Radek se oženil a odstěhoval do Spáleného Poříčí. Nyní v domku žije s rodiči druhý syn Zdeněk.

Čp. 81

Manželé Jan a Věra Kosnarovi si postavili v roce 1978 rodinný domek a přistěhovali se z čp. 17 společně syny Janem a Martinem. Syn Martin se oženil s Petrou Česalovou ze Střížovic a s dcerami Petrou a Eliškou se odstěhovali do Blovic.

Čp. 82

V roce 1975 si postavili nový domek manželé Jaroslav Tolar a Jaroslava, rozená Pohlová z Dolců čp. 12. Přistěhovali se z čp. 27 s dcerou Petrou. Ta se provdala za Aleše Duchka z Měčina a odstěhovali se se synem Lukášem do Vodokrt čp. 59. Nyní v domku s rodiči bydlí syn Jaroslav.

Čp. 83

Nový domek si postavili v horní části Reneč směrem k Úněticům manželé Josef Vlček a Jarmila, rozená Fořtová z čp. 40, kteří se přistěhovali s dcerou Jaroslavou a synem Jiřím z čp.40. Dcera Jaroslava se provdala za Václava Stuchla, rodáka z Babic, a se synem Tomášem se odstěhovali do Babic. Nyní v domku bydlí Josef a Jarmila Vlčkovi.

Jednotné zemědělské družstvo postavilo v roce 1974 pro zaměstnance čtyři řadové domky:

Domky od družstva odkoupili jejich obyvatelé.

Čp. 84

Stanislav Kokoška s manželkou Barborou se přestěhovali z čp. 13 se syny Stanislavem a Petrem. Stanislav se oženil a odstěhoval s rodinou do Oseka.

Čp. 85

Manželé Václav a Ludmila Vakešovi se sem přistěhovali z Oseka. Nyní v domku bydlí se syny Romanem a Jiřím.

Čp. 86

Manželé Josef a Božena Jendelovi se přistěhovali z Olbramova. Nyní v domku bydlí se syny Josefem a Pavlem.

Čp. 87

Manželé Václav a Jitka Szökeovi se přistěhovali z Hájů se synem Václavem a dcerou Jitkou. Nyní v domku bydlí Jitka Szökeová se synem Václavem , dcerou Jitkou a vnučkou Terezou.

Čp. 88

V roce 1975 si postavili nový rodinný domek Miroslav Kasl s manželkou Marií, rozenou Kolorosovou z Lužan. Přistěhovali se společně se syny Davidem a Jakubem z čp.58. Syn David se oženil s Martinou, rozenou Vovsovou, a nyní bydlí v domku čp. 30. Druhý syn Jakub se oženil a odstěhoval do Plzně. Miroslav Kasl se věnoval řezbářství a maloval obrazy. Nyní domek vlastní Marie Kaslová.

Čp. 89

Po ukončení hostinské činnosti se Miloslava Kaslová přestěhovala do nového rodinného domku. Nyní ho vlastní dcera Dana s manželem Karlem Kolenou a slouží k rekreačním účelům.

Čp. 90

V roce 1985 postavili nový rodinný domek manželé Ladislav a Libuše Liškových. Přistěhovali se z Plzně společně se synem Lubomírem, který se oženil a odstěhoval. Nyní v domku bydlí manželé Liškovi se synem Davidem, Monikou Ježkovou a jejich dcerou Johanou.

V roce 1982 byla dokončena zemědělským družstvem výstavba pěti řadových domků:

Domky si odkoupili od družstva jejich obyvatelé.

Čp. 91

Manželé Jaroslav a Božena Kotovských se přistěhovali v roce 1982 z Knih se synem Janem a dcerou Jaroslavou. Syn Jan se oženil a odstěhoval do Prahy, dcera Jaroslava se odstěhovala s dcerou Terezou do Klatov. Nyní v domku bydlí manželé Kotovských.

Čp. 92

Manželé Zdeněk a Božena Kokoškovi se přistěhovali v roce 1982 z Vodokrt se synem Zdeňkem a dcerou Jitkou. Syn Zdeněk se oženil a odstěhoval do Blovic, dcera Jitka se provdala za Milana Kubale, postavili si nový domek čp. 113, kam se se syny Lukášem a Janem odstěhovali. Nyní v domku bydlí manželé Kokoškovi.

Čp. 93

Manželé Jiří a Jana Homolkovi se přistěhovali v roce 1982 se syny Jiřím, Petrem a dcerou Janou z Vodokrt čp. 60. Později koupili domek v Libákovcích, kam se všichni odstěhovali. Nyní domku bydlí Miloš Česák z čp. 61 s Denisou Marečkovou.

Čp. 94

V roce 1982 se z Oseka přistěhovali do domku manželé Miroslav a Marie Hajžmanovi s dcerou Miroslavou a synem Luďkem. Dcera Miroslava se provdala za p. Kůse z Netunic a odstěhovali se do Vodokrt. Manželé Hajžmanovi se synem Luďkem se odstěhovali do Oseka. Nyní zde bydlí Stanislav Šesták s manželkou Růženou, rozenou Fremrovou ze Střížovic, a dcerou Růženou. Ti domek koupili od zemědělského družstva.

Čp. 95

V domku bydlí Karel a Eva Pikešovi, kteří se přistěhovali v roce 1982 ze Stoda. Nyní v domku s rodiči bydlí dcera Žaneta s její dcerou Nikolou.

Čp. 96

V roce 1973 postavili rodinný domek manželé Karel a Jaroslava Kabátovi, kteří se přistěhovali s dcerou Ivou z Přeštic. Nyní v domku bydlí Karel Kabát s dcerou Ivou, jejím manželem Josefem Kastnerem a jejich syny Leošem a Danielem.

Čp. 97

V roce 1982 si postavil nový rodinný domek Jaroslav Matýs z čp. 25. Oženil se s Evou, rozenou Koželuhovou z Plzně. Jejich dcera Jana se provdala za Milana Dvořáka do Vodokrt čp. 41. Nyní v domku bydlí s rodiči syn Lukáš.

Čp. 98

V roce 1986 si postavili nový rodinný domek manželé Cyril a Anna Zrelicovi, kteří se přistěhovali z Dolců se synem Cyrilem a dcerou Simonou. Dcera Simona se provdala do Střížovic. V domku s rodiči bydlí syn Cyril s manželkou a dcerou Nikolou.

Čp. 99

V roce 1982 zakoupili parcelu pro stavbu rodinného domku manželé František a Anna Černých z Netunic – Mrtole. Dvougenerační rozestavěný domek prodali manželům Václavu a Ivaně Kosnarovým. Do domku se v roce 1989 přistěhovali společně se syny Petrem, Martinem a Václavem.

Čp. 100

V roce 1978 zakoupili pozemek pro stavbu rodinného domku manželé Josef a Jana Šolovi, kteří se přistěhovali v roce 1984 společně s dcerou Kristýnou z Dolní Lukavice. Dcera Kristýna se provdala za Jiřího Langa a postavili si nový domek čp. 112, kam se i s dcerou Natálií odstěhovali. Nyní v domku bydlí manželé Šolovi.

Čp. 101

V roce 1987 si postavil nový rodinný domek Miroslav Forejt s manželkou Ivanou, rozenou Trepkovou ze Střížovic. Od rodičů z domku čp. 71 se odstěhovali se synem Martinem. Nyní v domku s rodiči bydlí jejich syn Martin a jejich dcera Andrea.

Čp. 102

Parcela

Čp. 103

Nový domek postavili manželé Jiří Tolar a Jaroslava, rozená Červená z Únětic. Společně se synem Jiřím se do domku přistěhovali z čp. 15. Nyní v domku bydlí s rodiči jejich syn Jiří.

Čp. 104

Nový rodinný domek postavili manželé Slavomil Baumruk a Vladimíra, rozená Egenvaldová z Netunic. V roce 1986 se přistěhovali z Přeštic se syny Slavomilem a Janem.

Čp. 105

Nový rodinný domek postavila Jaroslava Křížková, rozená Hrubá z Hájů čp. 26. V roce 1995 se přistěhovala s dcerou Kateřinou, která se provdala za Romana Faltejska z Netunic čp. 67. Nyní v domku bydlí Jaroslava Křížková a manželé Faltejskovi se synem Lukášem.

Čp. 106

Nový rodinný domek postavili manželé Karel a Věra Netušilovi. Přistěhovali se z čp. 43 společně se synem Pavlem, který se oženil s Miladou Maškořovou z Chlumčan. Nyní v domku bydlí manželé Netušilovi se synem Pavlem a jeho manželkou Miladou.

Čp. 107

Nový rodinný domek si postavili Marek Forejt s manželkou Petrou, rozenou Kozlovou z Předenic. Nyní v domku bydlí s rodiči dcera Štěpánka a syn Marek.

Čp. 108

Nový rodinný domek postavili v roce 1990 manželé Zdeněk Zbiň a Pavla, rozená Špačková, kteří se přistěhovali z čp. 20. Nyní v domku bydlí s rodiči synové Michal a Ondřej.

Čp. 109

Tento domek byl přestavěn ze stodoly u čp. 2 (u Bokrů). Zakoupil ho Antonín Procházka s manželkou Stanislavou, kteří se přistěhovali v roce 1998 z Mantova u Chotěšova.

Čp. 110

Nový rodinný domek pod lesem si postavili manželé Jaroslav a Jiřina Žižkovi, kteří se v roce 2002 přistěhovali z Plzně s dcerou Veronikou a synem Jakubem.

Čp. 111

Nový rodinný domek postavil Pavel Fořt s manželkou Dagmar, rozenou Forejtovou, kteří se přistěhovali v roce 2004 z čp. 71 s dcerou Veronikou a synem Alešem.

Čp. 112

Nový rodinný domek v roce 2003 postavili manželé Jiří Lang a Kristýna, rozená Šolová. Nyní v domku s rodiči bydlí dcery Natálie a Stella.

Čp. 113

Nový rodinný domek postavili manželé Milan Kubale a Jitka, rozená Kokošková. V roce 2006 se do domku přistěhovali z čp. 92 společně se syny Lukášem a Janem.

Čp. 114

V roce 2008 postavili nový rodinný domek manželé Jaroslav a Štěpánka Pechanovi, kteří se přistěhovali z Letin. Nyní v domku bydlí Štěpánka Pechanová se synem Jaroslavem.

8. Závěr

Vzpomínky i informace ze současného života shromažduji již delší čas. Hodně jsem přemýšlela, co ještě by zajímalo všechny milé řenečské rodáky i současné obyvatele. Stejně jako Karel Schwarz v přeštických Pomněnkách, tak i já bych si přála, abyste tuto brožurku ... „přijali tak, jak byla psána, tj. upřímně, srdečně a nenáročně.“

Čerpala jsem z dochovaných archivních materiálů, především z kroniky pana Pavla Špeliny, ale hlavně z vyprávění mých rodičů, prarodičů a řenečských občanů. Tato brožurka by nevznikla bez pomoci našich obyvatel a Obecního úřadu Řenče. Především děkuji paní Růžence Maškové, Zdeňce Baumrukové, Anně Olivové, Věře Brabcové, Josefu Forejtovi, Stanislavu Šestákovi, Věře Česákové, Janu Bendovi a Vlastě Cibulkové. Díky patří také všem, kteří poskytli doložené fotografie.

Eva Šimková, kronikářka obce

Použitá literatura:

Kronika obce Řenče

Kronika obce Plevňov

Archiv Blovice - výpis

Kol.: Hrady, zámky a tvrze v Čechách na Moravě a ve Slezsku – Západní Čechy

Schwarz, K.: Pomněnky, Přeštice, 1931

Moravcová, H.: O lidském snažení, vydavatelství Publishing, 2003

Sýkora, B.: Dějiny JZD a ZD Dolní Lukavice, 1993

Obrazová příloha - fotografie ze života našich rodáků:

Školní rok 1931-1932, II. třída

Školní besídka v roce 1942

horní řada zleva: Marie Hrádková, Slávka Svobodová, Marie Matoušková, Zdeňka Vágnerová, Jaroslava Placrová,

druhá řada zleva: Helena Skálová, Růžena Švihlová, Marie Švajcrová, Jarmila Majerová, Marie Špelinová, Marie Kokošková, Anna Bouzková, Marie Macháčková,

dolní řada zleva: Růžena Bouzková, Jarmila Havličková, Dagmar Škrábková, Marie Vovsová, Marie Rašplová.

Slavnosti májů ve škole v roce 1942

zleva: Růžena Bouzková, Jaroslava Placrová, Zdeňka Vágnerová, Jarmila Majerová, Marie Hrádková

Slavnosti májů – průvod od školy v roce 1945

Máje 1945 před kovárnou

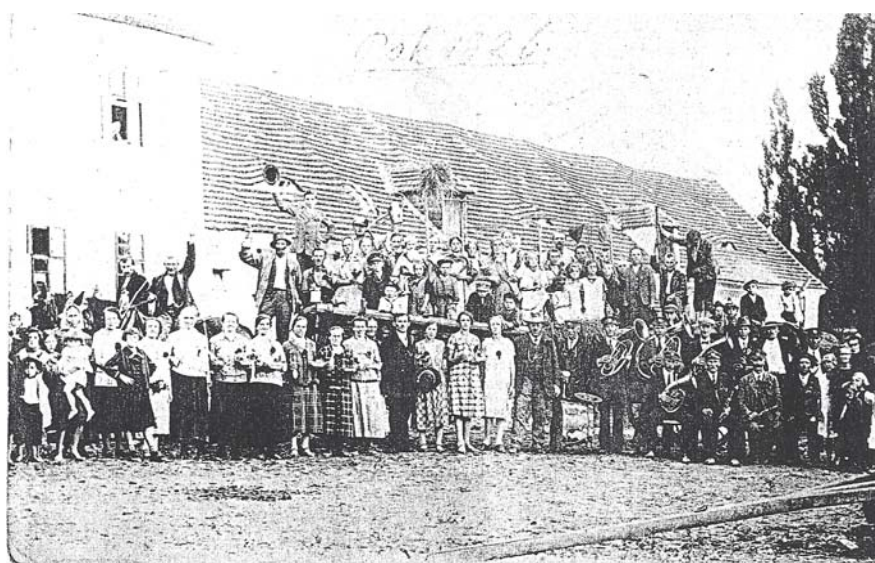
Zemědělské práce – okopávání řepy v roce 1942

Zleva: Anna Chárová, Karel Fiala, Marie Hajšmanová z Chlumčan

Zemědělské práce – žně

Dožínky ve dvoře v roce 1926

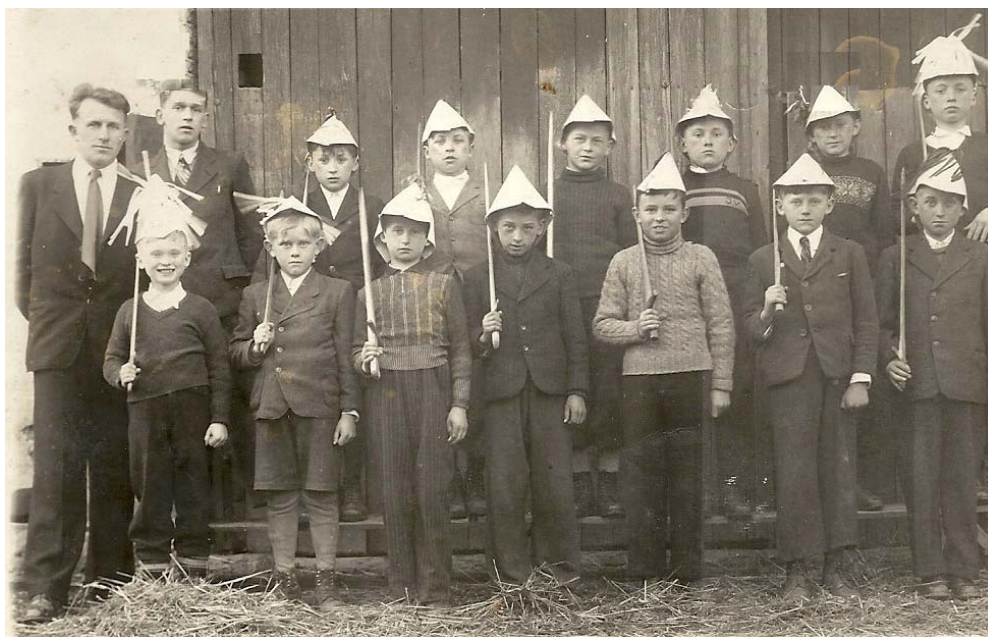

Sokolské cvičení chlapců 1940

Tento dívčí sbor zpíval při sokolské besídce v roce 1944 hymnu Kde domov můj

Chlapecké cvičení v Sokole v roce 1944

Po fotbalovém utkání na hřišti v Řenčích

Fotografováno Američany v roce 1945 před čp. 43

Výstava řezbářských prací Miroslava Kasla v kostele v roce 2002

Dvůr Řeneč namaloval Jan Sedlák, 1919

Prosíme majitele starších fotografií Řeneč a okolí, aby nás kontaktovali na telefonním čísle 377 985 594 nebo na e-mailové adrese ou_rence@volny.cz. Děkujeme za to, že nám pomůžete rozšířit tuto publikaci o Řenečích.